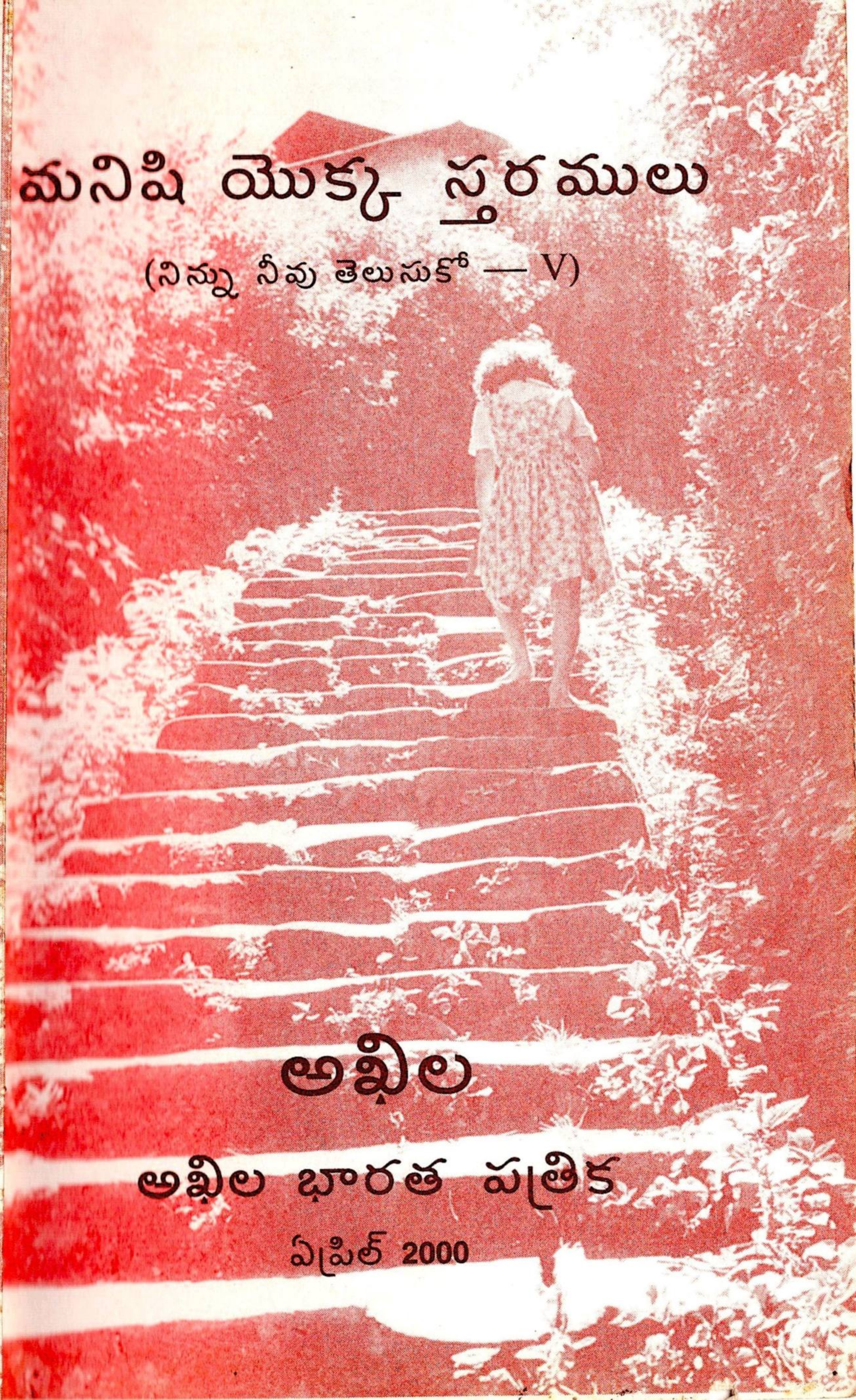
మనిషి యొక్క స్తరములు

(నిన్ను నీవు తెలుసుకో — V)

అఖిల

అఖిల భారత పత్రిక

ఏప్రిల్ 2000

మున్నుడి

ఈ సృష్టి మన భౌతిక నేత్రాలకు కన్పిస్తున్న పదార్థమయ జగత్తుతో సరి కాదు. ఈ భౌతిక భూమికలకు పైన యితర భూమికలున్నాయి. అవి అతిభౌతిక భూమికలు — ప్రాణభూమికలో ఎన్నో పొరలు, అలాగే మనోభూమికలో ఎన్నో పొరలు, అతి మానస చేతనలో పరమపురుషుని ఆనంద చైతన్యశక్తి దశలో ఎన్నో పొరలూ ఉన్నాయి. ఈ పదార్థమయ జగత్తు యొక్క స్థితికి, గతికి మూలములు ఆ అతిభౌతిక భూమికలే. అక్కణ్ణుంచి నిరంతరం ఈ భూమ్మీదకు వర్షించే శక్తులే ఈ జగజ్జీవనమునకు హేతువులు; దానిని అజ్ఞాత స్థాయి నుండి ధగధగాయమైన మహోన్నత స్థితికి పరిణమింప జేస్తాయి. దాని ముందర మానవ మేధ ఒక మిణుగురు పురుగు మాత్రమే

ఆ పరమ జ్యోతిస్సునకు ఈ సాంద్రతమోమయమైన పదార్థ స్థితికీ నడుమ ఆశ్చర్యకరమైన చైతన్యభూమికలు నిచ్చెన మెట్లలాగే వున్నాయి.

రాబోయే పుటల్లో ఈ విషయానికి సంబంధించిన శ్రీఅరవిందుల వివరణలు చూస్తాం.

∴

SRI AUROBINDO AND THE WORLD-STAIR

In a mystical barrage of dynamic light
He saw a lone immense high-curved world-pile
Erect like a mountain-chariot of the Gods
Motionless under an inscrutable sky.
As if from Matter's plinth and viewless base
To a top as viewless, a carved sea of worlds
Climbing with foam-maned waves to the Supreme
Ascended towards breadths immeasurable;
It hoped to soar into the Ineffable's reign:
A hundred levels raised it to the Unknown.
So it towered up to heights intangible
And disappeared in the hushed conscious Vast...
A Seer within who knows the ordered plan
Concealed behind our momentary steps,
Inspires our ascent to viewless heights
As once the abysmal leap to earth and life.
His call had reached the Traveller in Time.
Apart in an unfathomed loneliness,
He travelled in his mute and single strength
Bearing the burden of the world's desire.
A formless Stillness called, a nameless Light.
Above him was the white immobile Ray,
Around him the eternal Silences.
No term was fixed to the high-pitched attempt;
World after world disclosed its guarded powers,
Heaven after heaven its deep beatitudes,
But still the invisible Magnet drew his soul.
A figure sole on Nature's giant stair,
He mounted towards an indiscernible end
On the bare summit of created things.

మనిషి యొక్క స్తరములు

నిన్ను నీవు తెలుసుకో - V

శ్రీఅరవిందుల ప్రవచనములు

అనుబంధం

శ్రీఅరవిందులు

చిత్ యొక్క వివిధ భంగిమలు

చిత్ అనగా మూలచైతన్యము — వికారము చెందని శుద్ధ చైతన్యము. దాని విభిన్న అవతారములను ఈ సృష్టిలో మనం చూడగలము. వాటిలో మనస్సు ఒకటి. దానికి పైన సత్య చైతన్యమున్నది. మనిషి జ్ఞానము మనస్సుతో సరి. అందుకని అతని జీవితానికి సాధారణంగా మనస్సే మకుటము. కాని ఆ సత్యలోకంలో సత్య జ్ఞానమే రాణిస్తుంది. ఆ అతిమానసము **(supermind)** *ఇక్కడ ఆవిష్కారమైనప్పుడు మనిషికి ఇక ఈ గుడ్డి మనస్సుతో పని లేదు. అప్పుడు అతిమానస నాగరికతను మనం చూచెదము.*

— సంపాదకుడు

ఈ సృష్టి అంతయు దశల వారీగా చిత్ పొందిన అభివ్యక్తి — పరిణామ ధర్మము ననుసరించి దాల్చిన వివిధ రూపములు. ఈ దశలన్నీ మనిషిలో మనకు కనబడతాయి. ఇవియే మనిషి కంటే పూర్వదశలైన అధోరూపములు. అటులనే మనస్సుకంటే ఉన్నతమైన ఊర్ధ్వ భూమికలు కూడా కలవు. అచ్చట సృష్టిలో సర్వవ్యాపియైన చిత్పదార్థము ఇతర భంగిమలను తాలుస్తుంది. ఇతర ప్రకారములుగా నర్తిస్తుంది. ఇతర ధర్మముల ననుసరించి, ఇతర క్రియా విధానములతో ప్రవర్తిస్తుంది. మనస్సుకు పైన మన ప్రాచీన వేద ఋషులు దర్శించిన సత్య భూమిక కలదు. దాని ధర్మములు మన ప్రపంచపు వాటికంటె భిన్నములు. మనస్సు కంటె భిన్నమైనవి. అక్కడ ఒక పనిని సంకల్పించిన వెంటనే అది నెరవేరుతుంది. ఆ సత్యలోకంలో మనస్సుకంటే అతీతమైన గొప్పశక్తులు — సత్యజ్యోతిశ్శక్తులున్నాయి. అవి సత్యములోనే వర్తిస్తాయి. వాటి క్రియలు సత్యము ననుసరించిచే వుండును. మానవుడు ఏ విధంగా అయితే తన హేతుబుద్ధితోను నైతిక భావములతోను తన జాంతవిక ప్రకృతిని నియంత్రించి జీవితమును నిర్వహించునో, అదే విధంగా ఈ శక్తులు మానవ లక్షణములైన మనస్సు, తార్కిక బుద్ధి, ఆవేదనలు, ప్రచోదనలు, సంవే

దనలను నియంత్రించి లౌకికజీవితంలోకూడ సత్యమునకే పెద్ద పీట వేస్తాయి. సంకల్పము వెంటనే నెరవేరుట సత్యలోకపు ధర్మము. అదే విధంగా ఈ ద్వంద్వములన్నీ will and reason, instinct and impulse, desire and experience, idea and reality పరస్పర పూరకములే గాని భేదప్రతిష్ఠితములుగా వుండవు.

ఈ సత్యభూమిక ద్వారా అంతకంటే పైనగల ఇతర భూమికలను కూడా మనం జేరుకోగలము. అక్కడ మనకు సాక్షాత్ చిత్తే — ఈ చిత్రవిచిత్ర సృష్టికంతకు ఆధారభూతమైన, చేతనాస్తరముల కన్నిటికి మూలస్రోతస్సు అయిన 'చిత్' దర్శన మౌతుంది. అక్కడ ఏకత్వము, సామరస్యములే తప్ప ఘర్షణా వైరములు కానరావు. There will and knowledge and sensation and all the rest of our faculties, powers, modes of existence are not merely harmonious, concomitant, unified, but are one being of consciousness and power of consciousness. ఈ చిత్తు క్రింది స్తరములలోకి దిగినప్పుడు తదనుగుణమైన భంగిమలను పొందు తుంది. సత్యస్తరములో అది అతిమానసము (supermind) గాను మానసికస్తరములో తార్కికబుద్ధి, సంకల్పము, ఆవేశము, సాంవే దనలుగాను పరిణమిస్తుంది. ఇంకా క్రింది స్తరములలో అంధ కారబంధురమైన ప్రాణిక లేక భౌతిక ప్రవృత్తులు, ఆవేదనలు, అలవాట్లుగా మారుతుంది.

మూలం: శ్రీఅరవిందులు
అనువాదం: రాయప్రోలు లక్ష్మీనరసింహ శాస్త్రి

∴

చైతన్య స్తరముల పరస్పర ప్రవేశము

మనకు కావలసినది 'పరలోక ప్రాప్తి' కాదు. రక్తిలేని ముక్తితో మనకు పనిలేదు. భూలోకమే అన్ని లోకాలకు ముఖ్యమని, అన్నిటికి కేంద్రమని అన్న ఉపనిషద్వాక్కును మనము విస్మరించ కూడదు. అందుకని ప్రాపంచిక జీవితము మనకు అంగీకారమే. ఈ సృష్టి అంతా భగవంతుని ఆవాసమే కనుక మనకు ఈ జీవితమంటే భయం లేదు. ప్రకృతిలో తెర వెనక దాగి వున్న పురుషుని మనము తెర ముందర ఆవిష్కరింప జేసి ఆయన సామ్రాజ్యమును ఇక్కడ ప్రతిష్ఠించ వలెను.

— సంపాదకుడు

ప్రతిస్తరంలోను భగవంతుని వ్యక్తము చేయుటయే నా లక్ష్యము. ఈ భూతలంపై ఉన్నత చైతన్యాన్ని, దివ్యచైతన్యాన్ని తీసుకొని రావడమే నా లక్ష్యం కాబట్టి ఈ ప్రపంచాన్ని త్యజించి, తప్పించుకొని పారిపోయి సచ్చిదానందం చేరువలో దివ్యానందానుభూతి పొందడమనేది నాకు గిట్టని పని. సాంప్రదాయ యోగాలు చాలా వరకు నా ఉద్దేశ్యానికి వ్యతిరేకములు. దీనికి నేను అనుకొనే కారణం, వారి దృష్టిలో ఈ ప్రపంచం అతితామసిక గుణీభూతమై, ఉన్నత చైతన్యాన్ని అందుకోవడానికి అత్యంత వ్యతిరేకత చూపడం — శ్రీ వివేకానందుల మాటల్లో అది కుక్కతోక ఎప్పుడూ వంకరే అన్నట్లు. కాని నాది ఉపనిషద్ మార్గం. *ఉపనిషత్తుల్లోని మూలాధారమైన సిద్ధాంతము ఏమిటంటే అన్ని ఉన్నత లోకాలకు పునాది ఈ భూలోకమే అనేది.* దీనినే సకల ఉపనిషత్తులు గొంతెత్తి చాటాయి. ఇంకా ముందుకు వెళ్ళి ఉపనిషత్తులు నిశ్శంకగా ఏమి చెబుతున్నాయంటే భూలోకం, ఇతర లోకాలు పూర్తిగా విభిన్నములు అనుకోవడమే 'అజ్ఞానం' అని. *దివ్యచైతన్యావిష్కరణ మరెక్కడో కాక ఈ భూమి పైననే జరగాలని గాఢంగా అవి ఆకాంక్షించాయి, విశ్వసించాయి.* కొంత మంది దీనిని వైయక్తిక సిద్ధిగా పరిగణించారు గాని, తరచి చూసి

నట్లయితే అందులో అంత కంటే విశాలమైన అర్థము గూడా గోచరిస్తుంది.

*

పరబ్రహ్మ సర్వజ్ఞాని. తన పరాప్రకృతితో ఏ అరమరికలు లేకుండా క్రీడించే శక్తి గల ప్రభువు, విభువు. మరి అట్టి పరమేశ్వరునితో మనలోని (చైత్య) పురుషుడు సమాగమం చెందాలంటే ఇప్పుడు మనం ఉన్న ఈ భూతలం పైననే మన గురి, మన ధ్యాస అంతా ఉన్నట్లయితే అది సాధ్యమయ్యే పని కాదు. ఎందుకంటే ఈ బాహ్యాప్రపంచం ప్రధానంగా భౌతికము, పదార్థ మయము. దీనిపై నిమ్నప్రకృతికి సంపూర్ణ సార్వభౌమత్వము ఉన్నది. ప్రకృతి తన కార్యాల ప్రచండతాండవంతో తన స్థూల వైభవాలతో కనులను మిరుమిట్లు కొలుపుతూ వుండగా దివ్య పురుషుడు ఒక మూల దాగి కనిపించకుండా పోతున్నాడు. వ్యక్తిలోని చైత్యపురుష (అంతరాత్మ) భాగము పదార్థంలో ముకుళించి ఉన్న అంతర్లీనస్థితిలోంచి పైకి వెళ్ళే ప్రయత్నంలో (భౌతిక, ప్రాణిక ఉపకరణాలతో ప్రకృతి నింపిన అజ్ఞానమనే చీకటి నుండి ప్రకాశం వైపు రావడానికి) నిరంతర సమరం జరుగుతూ ఉంటుంది. ప్రకృతి ఎంతో సూక్ష్మంగా తన మనస్సుపై వేసిన తెరను తెలుసుకొనలేక మానవుడు తాను సర్వస్వతంత్రుడని విర్రవీగుతూంటాడు. మొక్కలు, జంతువులు, లోహాలు, ఖనిజాలు పూర్తిగా భౌతిక, ప్రాణిక చైతన్యాలకు లోబడిన వాస్తవంతో పోలిస్తే, మానవుని స్వాతంత్ర్యము కాస్త మెరుగే. కానీ అది ఇంకా నిజమైన స్వాతంత్ర్యము కానే కాదు. ప్రకృతిపై సార్వభౌమత్వం అంతకంటే కాదు.

మామూలుగా జ్ఞానయోగంలో సాధకుడికి ముక్తి ఎలా కలుగుతుందో చూద్దాం. ఇక్కడ కేవలం రెండు చైతన్య శ్రేణులను గుర్తించ గలిగితే చాలును — ఒకటి ఆధ్యాత్మికం, రెండవది అధిభౌతికమానసం. వీటి మధ్య శుద్ధ హేతువు చోటు చేసుకొని దృశ్యమానమైన ఈ ప్రపంచాన్ని కేవలం భ్రమగా కొట్టిపారవేసి అధిభౌతికమనస్సును దాటి నిజమైన దివ్యచైతన్యాన్ని చూడగల్గు

తుంది. అలా చూచినప్పుడు వ్యక్తి సంకల్పము ఈ ఉన్నత జ్ఞానంతో సాయుజ్యం పొంది నిమ్నప్రకృతిని నిరాకరించి, విసర్జించి, ఆ ఉన్నతస్థాయిలోనే ఉండి, దేహాన్ని, మనస్సును, చివరికి ప్రాణాన్ని కూడ త్యజించి వ్యక్తిగత స్థితి నుండి బయటపడి భగవంతునితో ఏకమైన సాయుజ్య ముక్తిని పొందగలడు. జ్ఞాన యోగానికి ఇదే పరమసత్యము కాదని, ఏకైక మార్గము కాదని తెలుసు. భగవంతుని సృష్టి చాల జటిలమైనదని కూడా తెలుసు. రెండుకంటే ఎక్కువ — అనేక చైతన్యశ్రేణుల ఉనికి కూడ తెలుసు. ఐనప్పటికీ వ్యక్తియొక్క ముక్తికి వాటి అవసరం లేదని వాదించి వాటిని గురించి ఏ మాత్రమూ పట్టించుకోదు. నిజంగా జరిగేదేమంటే, యోగి తన సిద్ధికి తనే ఈ విధంగా అడ్డంకిగా తయారౌతాడు. ఏలనంటే, ఇట్టి యోగసాధనలో కొన్ని ఆకర్షణీయమైన ఆత్మానుభూతులు కలుగుతాయి. ఇక ఆ ఆత్మరతి, నూతన శక్తులు, వీటిలో నిమగ్నుడై భగవంతునిలో సాయుజ్యానికి అఘాత మేర్పడుతుంది. దేవునివైపు నడిచే మార్గంలో పుంఖానుపుంఖంగా వలల్లో చిక్కుకొనే అవకాశాలేర్పడతాయి.

కానీ, మన (పూర్ణ) యోగంలో అంటారా, ప్రపంచమొక యథార్థస్థితి (భ్రమ కాదు). ప్రతి వస్తువులోనూ, చివరికి ప్రాణం లేని పదార్థంలో కూడా భగవంతుని ఉనికిని ఆమోదిస్తాము కనుక మనము వలల్లో చిక్కుకొనే ప్రశ్నే లేదు. మన యోగంలో కూడా భగవంతుని వైపు నుంచి మన ధ్యాసను ఇతరత్రా మళ్ళించే శక్తులనేకం తారసపడుతాయి, కాని వాటిని మనం ధైర్యంతో ఎదుర్కొని అధిగమించగలం. భౌతిక ప్రపంచం, మన ఉనికి ఇంత జటిలమైన సమస్యలే అయితే ఆ సవాళ్ళను ఎదుర్కొని ఆ సమస్యల ముడిని విప్పగలగాలి. అప్పుడే మనకు ఆత్మజ్ఞానము, పురుషుడు ప్రకృతితో క్రీడించే విధానాలు అన్నీ అవగతం అవుతాయి. మనం మన మానసిక శారీరక జీవిత గతులను ఏవిధంగా వశపరచుకొని రూపాంతరీకరింపబూనెదమో, అటులనే ఈ స్తరములన్నిటిని కూడా దైవం కోసం వశపరచుకోవాలి.

ప్రపంచంలో అన్ని దేశాల్లోను మనిషి యొక్క అసలు సత్యమును అన్వేషించి పట్టుకొనే ప్రయత్నం జరిగింది. ఒక రహస్యవిద్యగా రూపుదిద్దుకొంది. ఐరోపాలో యిది 'occultism' అనే నామముతో ప్రసిద్ధికెక్కింది. కాని ప్రాశ్చ్యదేశభాషలలో occultism అనే అర్థమును సూచించే పదము లేనే లేదు. ఎందు కంటే ఈ జ్ఞానము మనకి వింతగాగాక సాధారణమైనదిగానే గోచరిస్తుంది. పశ్చిమదేశస్థులకు అనిపించినట్లు అపరిచితమైన గారడీ విద్యకు మల్లె అనిపించదు. నిత్యజీవితానికి సత్యజీవితా నికి మధ్యగల తెర పల్చగా వుండుట వలన, ఆ ప్రత్యేక జ్ఞాన మంతా మనకి చాలా సన్నిహితంగానే గోచరిస్తుంది.

మూలం: శ్రీఅరవిందులు

అనువాదం: సి.కె.రామనాథ చెట్టి

∴

చేతనాస్తరములనగా ఏమి?

మనకు తెలిసినది ఈ భౌతికలోక మొక్కటే. భౌతిక లోకపు ధర్మమునననుసరించి, మూల సత్యము ధరించిన ఈ రూపమునే మనము 'ప్రకృతి' అని పిలిచెదము. అదే విధంగా ఇతర లోక ములలో ఇతర 'ప్రకృతులు' వెలసి ఉంటాయి. ఇవన్ని మనలో కూడ కోశముల రూపములో ఉన్నాయి. మనోమయ, ప్రాణ మయ, అన్నమయ కోశములు మన జీవితంలో చాల ముఖ్య పాత్ర వహిస్తాయి. అయితే మనకి వాటిని గురించి తెలియదు. యోగము ద్వారా వాటిని కనుక్కున్నపుడు మన జీవితమును, ప్రపంచ సంఘటనలను మనం స్పష్టంగా అర్థం చేసుకోగలుగు తాము. మన జీవితం ఆత్మజ్ఞానంతో ప్రదీప్తమై ఈ అధోస్థాయి నుండి పెరిగి దివ్యజీవనం వైపు పురోగమిస్తుంది.

— సంపాదకుడు

మనం మొదట తెలుసుకోవాల్సిన విషయము — చేతనా భూమిక లంటే, సత్తాస్తరాలంటే మన అభిప్రాయం ఏమిటి? పురుష ప్రకృతుల సంబంధాల సాధారణ, సుస్థిర భూమిక, లేక వాళ్ళ సంబంధాలకు చెందినదానిలాంటిదే ఐన లోకమని, మన అభి ప్రాయం. ఎందుకంటే మనం లోకమని చెప్పేది ఏదైనాగూడా, ఒక వ్యాపక సంబంధం యొక్క చారితార్థ్యం కంటె భిన్నమైంది కాదు, కాజాలదు. దాన్ని విరాట్ సద్వస్తువు, తన సత్తకూ, లేక తన సనాతన తథ్యం, లేక సంభావ్య శక్తికీ, తన సంభూతి శక్తులకూ మధ్య ఉత్పన్నం చేసింది, లేక స్థాపించింది. తన సంభూతితో అనేకవిధ సంబంధాలు గల, దాని అనుభవం పొందే ఈ సత్తనే, మనం 'ఆత్మ' అనీ, లేక 'పురుష' డనీ అంటాం. వ్యక్తిలో మనం దీన్ని 'వ్యక్తిగత ఆత్మ' అనీ, విశ్వంలో 'విరాట్‌పురుష'డనీ అంటాం. సంభూతిమూలతత్త్వాన్ని, దాని శక్తుల్నీ మనం 'ప్రకృతి' అంటాం. కానీ, సత్త, తద్గత చిచ్ఛక్తి, ఆనందమూ 'సత్' యొక్క ఉపాదాన భూతాలైన మూడు తత్త్వాలు. కనుకనే, ఈ మూడు మూలతత్త్వాలతో, ఒకవిధమైన సంబంధం పెట్టుకొనటంకోసం, ప్రకృతి ప్రేరేపించబడుతుంది. వీటికి ఒక విధమైన రూపం ఇవ్వటంకోసం అనుమతించబడుతుంది. వాటి (సంబంధ, రూపాల) ద్వారానే వస్తుతః, ఏ లోకస్వరూపమైనా నిర్ధారిత మవుతుంది. ఎందుచేతనంటే, సత్, స్వయంగానే, తన సంభూతికి ఉపాదాన మవుతుంది, సదా, అవుతూ ఉంటుంది. దీనితో శక్తికి సంబంధం ఉండేటట్లుగా దీన్ని ఒక పదార్థంగా రూపొందించాలిసి ఉంటుంది. శక్తి అంటే, నిశ్చయంగా ఒక సామర్థ్యం. ఆ సామర్థ్యమే పదార్థనిర్మాణం చేస్తుంది. ఆ పదార్థం ద్వారా, ఎన్నిలక్ష్యాలకోసమైనా పని చేస్తుంది. సాధారణంగా మనం 'ప్రకృతి' అని వ్యవహరించే వస్తువే శక్తి. లోకసృష్టి చేయ టంలో గల లక్ష్యం, ఉద్దేశం సమస్త సత్తలో, సమస్త శక్తిలో, వాటి సమస్త కార్యకలాపంలో అంతర్నిహితమై ఉన్న చేతన ద్వారానే సాధించబడాలి. తనను తాను పొందటం, జగత్తులో తన ఉనికి (అస్తిత్వం) యొక్క ఆనందం అనుభవించటం ఆ

ప్రపంచంలో అన్ని దేశాల్లోను మనిషి యొక్క అసలు సత్యమును అన్వేషించి పట్టుకొనే ప్రయత్నం జరిగింది. ఒక రహస్యవిద్యగా రూపుదిద్దుకొంది. ఐరోపాలో యిది 'occultism' అనే నామముతో ప్రసిద్ధికెక్కింది. కాని ప్రాశ్చ్యదేశభాషలలో occultism అనే అర్థమును సూచించే పదము లేనే లేదు. ఎందు కంటే ఈ జ్ఞానము మనకి వింతగాగాక సాధారణమైనదిగానే గోచరిస్తుంది. పశ్చిమదేశస్థులకు అనిపించినట్లు అపరిచితమైన గారడీ విద్యకు మల్లె అనిపించదు. నిత్యజీవితానికి సత్యజీవితా నికి మధ్యగల తెర పల్చగా వుండుట వలన, ఆ ప్రత్యేక జ్ఞాన మంతా మనకి చాలా సన్నిహితంగానే గోచరిస్తుంది.

మూలం: శ్రీఅరవిందులు

అనువాదం: సి.కె.రామనాథ చెట్టి

∴

చేతనాస్తరములనగా ఏమి?

మనకు తెలిసినది ఈ భౌతికలోక మొక్కటే. భౌతిక లోకపు ధర్మమునను సరించి, మూల సత్యము ధరించిన ఈ రూపమునే మనము 'ప్రకృతి' అని పిలిచెదము. అదే విధంగా ఇతర లోక ములలో ఇతర 'ప్రకృతులు' వెలసి ఉంటాయి. ఇవన్ని మనలో కూడ కోశముల రూపములో ఉన్నాయి. మనోమయ, ప్రాణ మయ, అన్నమయ కోశములు మన జీవితంలో చాల ముఖ్య పాత్ర వహిస్తాయి. అయితే మనకి వాటిని గురించి తెలియదు. యోగము ద్వారా వాటిని కనుక్కున్నప్పుడు మన జీవితమును, ప్రపంచ సంఘటనలను మనం స్పష్టంగా అర్థం చేసుకోగలుగు తాము. మన జీవితం ఆత్మజ్ఞానంతో ప్రదీప్తమై ఈ అధోస్థాయి నుండి పెరిగి దివ్యజీవనం వైపు పురోగమిస్తుంది.

— సంపాదకుడు

మనం మొదట తెలుసుకోవాల్సిన విషయము — చేతనా భూమిక లంటే, సత్తాస్తరాలంటే మన అభిప్రాయం ఏమిటి? పురుష ప్రకృతుల సంబంధాల సాధారణ, సుస్థిర భూమిక, లేక వాళ్ళ సంబంధాలకు చెందినదానిలాంటిదే ఐన లోకమని, మన అభి ప్రాయం. ఎందుకంటే మనం లోకమని చెప్పేది ఏదైనాగూడా, ఒక వ్యాపక సంబంధం యొక్క చారితార్థ్యం కంటె భిన్నమైంది కాదు, కాజాలదు. దాన్ని విరాట్ సద్వస్తువు, తన సత్తకూ, లేక తన సనాతన తథ్యం, లేక సంభావ్య శక్తికీ, తన సంభూతి శక్తులకూ మధ్య ఉత్పన్నం చేసింది, లేక స్థాపించింది. తన సంభూతితో అనేకవిధ సంబంధాలు గల, దాని అనుభవం పొందే ఈ సత్తనే, మనం 'ఆత్మ' అనీ, లేక 'పురుష' డనీ అంటాం. వ్యక్తిలో మనం దీన్ని 'వ్యక్తిగత ఆత్మ' అనీ, విశ్వంలో 'విరాట్‌పురుష'డనీ అంటాం. సంభూతిమూలతత్త్వాన్ని, దాని శక్తుల్నీ మనం 'ప్రకృతి' అంటాం. కానీ, సత్త, తద్గత చిచ్ఛక్తి, ఆనందమూ 'సత్' యొక్క ఉపాదాన భూతాలైన మూడు తత్త్వాలు. కనుకనే, ఈ మూడు మూలతత్త్వాలతో, ఒకవిధమైన సంబంధం పెట్టుకొనటంకోసం, ప్రకృతి ప్రేరేపించబడుతుంది. వీటికి ఒక విధమైన రూపం ఇవ్వటంకోసం అనుమతించబడుతుంది. వాటి (సంబంధ, రూపాల) ద్వారానే వస్తుతః, ఏ లోకస్వరూపమైనా నిర్ధారిత మవుతుంది. ఎందుచేతనంటే, సత్, స్వయంగానే, తన సంభూతికి ఉపాదాన మవుతుంది, సదా, అవుతూ ఉంటుంది. దీనితో శక్తికి సంబంధం ఉండేటట్లుగా దీన్ని ఒక పదార్థంగా రూపొందించాలిసి ఉంటుంది. శక్తి అంటే, నిశ్చయంగా ఒక సామర్థ్యం. ఆ సామర్థ్యమే పదార్థనిర్మాణం చేస్తుంది. ఆ పదార్థం ద్వారా, ఎన్నిలక్ష్యాలకోసమైనా పని చేస్తుంది. సాధారణంగా మనం 'ప్రకృతి' అని వ్యవహరించే వస్తువే శక్తి. లోకసృష్టి చేయ టంలో గల లక్ష్యం, ఉద్దేశం సమస్త సత్తలో, సమస్త శక్తిలో, వాటి సమస్త కార్యకలాపంలో అంతర్నిహితమై ఉన్న చేతన ద్వారానే సాధించబడాలి. తనను తాను పొందటం, జగత్తులో తన ఉనికి (అస్తిత్వం) యొక్క ఆనందం అనుభవించటం ఆ

లక్ష్యం కావాలి. ఏ ప్రపంచసత్త అయినా, సమస్త సంబంధాల్నీ, లక్ష్యాల్నీ ఈ ఉద్దేశంతో తనను తాను పరివర్తితం చేసుకోవాలిసి ఉంటుంది. జగత్-సత్, తన అస్తిత్వ దశల్ని, శక్తినీ, ఆనందాన్నీ వికసితం చేసుకొంటున్న సత్త. ఇది ఇక్కడ అంతర్లయన (involved) స్థితిలో ఉంటే, వీటిని వికసింప జేయాలిసి ఉంటుంది. అవి ఆవృతాలై ఉంటే, వాటిని వ్యక్తం చేయాలిసి ఉంటుంది.

అయితే, మనవెనక ఉన్నదానిపట్ల, నిరంతరం మన మీద ఒత్తిడి చేస్తున్న దానిపట్ల, సాధారణంగా మనం ఎందువల్ల సచేతనులమై ఉండటం లేదు? సాధారణంగా, మనం కేవలం మన భౌతికమైన ఇంద్రియాల్ని ఉపయోగించటమే, ప్రాణలోకాన్ని తెలుసుకొనలేకపోవటానికి కారణం. మనం, తరచుగా శరీరంలో, స్థూలప్రాణంలో, స్థూలమనస్సులో నివసిస్తాం. కానీ, ప్రాణలోకం, కేవలం ఈ ఇంద్రియాల ద్వారా మన సంపర్కంలోకి రాదు. ఈ సంపర్కం, లేక సంబంధం, మన సత్త యొక్క అన్యకోశాలద్వారా ఏర్పడుతుంది, — ఉపనిషత్తుల్లో ఇవి కోశాలనే చెప్పబడ్డాయి, — తరువాత వచ్చిన నిర్వచనాల్లో వీటికి పెట్టిన పేర్లను అనుసరించి చెప్పితే, ఇది అన్య శరీరాల ద్వారా ఏర్పడుతుంది. ఆ కోశాలు, లేక శరీరాలు-మనోమయకోశం, లేక సూక్ష్మశరీరం. దాన్లో నిజమైన మన మనోమయ పురుషుడు నివసిస్తాడు. ప్రాణమయకోశం, లేక ప్రాణికశరీరం స్థూల, లేక అన్నమయకోశంతో ఎక్కువ సన్నిహితంగా సంబద్ధమై ఉంది. అది, దీనితో కలిసి, మన జటిలసత్తకు సంబంధించిన స్థూల శరీరనిర్మాణం చేస్తుంది. ఈ కోశాల్లో, గుప్తంగా మనలో నిరంతరం పనిచేసే శక్తులూ, ఇంద్రియాలూ, సామర్థ్యాలు ఉన్నాయి. మన స్థూలేంద్రియాలతో, స్థూలప్రాణ, మనస్సుల చక్రాల (plexuses) తో సంబద్ధమై ఉన్నాయి. వీటిపైన అఘాతాలు చేస్తాయి (impinge). ఆత్మవికాసంద్వారా మనం వీటిని తెలుసుకొంటాం. వీటిలో మనం జీవితధారణం చేస్తాం. వీటిద్వారా, మనం ప్రాణలోకంతోను, అన్యలోకాలతోనూ సచేతన సంబంధాలు స్థాపించుకోగలుగుతాము. స్వయంగా భౌతిక ప్రపంచసత్యాల, తథ్యాల,

సంఘటనల అధిక సూక్ష్మానుభవం, అధిక అంతరంగజ్ఞానం పొందటం కోసం వీటినిగూడ ఉపయోగిస్తాం. మన సత్తయొక్క స్థూల భౌతికస్తరమే, ప్రస్తుతం మనకు సర్వస్వం. కానీ, పైన పేర్కొన్న ఆత్మవికాసం ద్వారా, మనం దీనికంటె భిన్నమైన ఇతర స్తరాలమీద గూడా, కొంచెం ఎక్కువ తక్కువగా పూర్ణ రూపంతో నివసించ గలుగుతాం.

మూలం: శ్రీఅరవిందులు

అనువాదం: జనస్వామి సుబ్రహ్మణ్య శాస్త్రి

∴

సృష్టి వెనక గల యంత్రాంగము

ఈ సృష్టి ఎటుల జరిగెనో మనకు తెలియదు. క్రమపరిణామము వలన ఈ జగత్తు సంభవించిందని మాత్రమే తెలుసు. దీని వెనుక గల యంత్రాంగ మేమిటి? అసలు రహస్యమేమిటి? పైనుంచి వచ్చిన వత్తిడి వలన క్రిందిస్తరములలో సృష్టి కార్యము జరుగుతుంది. ప్రాణికస్తరము వత్తిడి వలన పదార్థ జగత్తు ఏర్పడింది. మానసికస్తరము వత్తిడి వలన మనస్సు పుట్టింది. ఇక ముందు అతిమానసపు వత్తిడి వలన అతి మానసము (supermind) పుడుతుంది. ఇంకా చెప్పాలంటే పైన వుండే శక్తులు క్రింది లోకములలోకి వాటి ప్రతిరూపములను పంపిస్తాయి. ఆ శక్తులు తమ కార్యములను ఆ ప్రతిరూపముల ద్వారా నెరవేరుస్తాయి. ఇక్కడ జరిగేదంతా పైలోకాలలో పూర్వమే సూక్ష్మరూపంలో తయారుగా వుంటుంది. మనము ఆ లోకాలలో ప్రవేశించి నట్లయితే ఈ తతంగమంతా మనకు తెలుస్తుంది. అంతే కాకుండా మనమప్పుడు పైనుండి దేవతలను ఆహ్వానించి వారిని ఇక్కడ క్రియాశీలము చేయగలుగుతాము.

— సంపాదకుడు

ఈ లోకాలు, లేదా భూమికలను పరిశీలిస్తే అవన్నీ కూడా ఒక అనుబంధిత చలనంతో ముడిపడినట్లు గమనించవచ్చు. ఉన్నత భూమికలు తమ ప్రభావాన్ని అధోభూమికలపై ప్రసరిస్తుండగా వాటికవి తమ వంతుగా స్పందిస్తాయి. ఆ ఉన్నతశక్తికి, దాని చర్యకు అనుబంధితమై తమ పరిధిలో తమకు తాము వ్యక్తీక రించుకుంటాయి. ఆ విధంగా ప్రాణికలోక ప్రభావం వల్ల ఈ పదార్థమయ ప్రపంచంలో జీవరాసులు అవతరించాయి. మనోమయలోకం ప్రభావంతో మనస్సు రూపుదాల్చింది. *ఇక ఇప్పుడు అతిమానసస్థాయి ప్రభావానికి లోనై అతిమనస్సును ప్రభవింప చేయటానికి సమాయత్త పడుతోంది.*

ఇంకా వివరంగా చెప్పుకోవాలంటే కొన్ని ప్రత్యేక శక్తులు, చలనాలు, తేజస్సులు, ఉన్నతలోక సత్తలు, మొదలుగా గలవన్నీ తమను తాము భూమి మీదకు ప్రక్షేపించుకుని తమకు తగిన అనుబంధిత రూపాలను తయారు చేసుకుంటాయి. ఆ విధంగా కలిగిన సంబంధంతో భౌతిక ప్రపంచంలో తమ చర్య లను కొనసాగిస్తాయి. భూమిపై నున్న జీవులన్నీ కూడా తమ ఉనికికి ఆధారభూతమైన సూక్ష్మశరీరం ద్వారా పైనుండి పని చేసే ఉన్నతశక్తులతో సంబంధాలను కలిగి ఉంటాయి. ఉదాహ రణకు మానవుడు స్థూలశరీరం వెనుకనున్న అనేక సూక్ష్మ భౌతికకోశాలలోని అధిభౌతికస్తరాల చైతన్యంతో జీవనం సాగి స్తుంటాడు. అక్కడి శక్తులు, చలనాలు, సత్తలు అతన్ని ప్రభా వితం చేస్తాయి. ఇక్కడ జీవితంలో జరిగే ప్రతిదానికీ వెనుకగా గుహ్యప్రాణిక స్తరాలలో ముందుగానే ఏర్పడ్డ చలనాలుంటాయి. మనస్సులోకి వచ్చే వాటన్నిటికీ మూలరూపాలు గుహ్యమానస స్తరాలలో రూపాలు, గతులు ముందుగానే ఏర్పడి ఉంటాయి. ప్రగతిశీల యోగమార్గంలో పురోగమించే కొలదీ ఈ విషయాల ఉపయోగము ప్రాముఖ్యత నీకు తెలుస్తుంది.

అయితే ఇదంతా యథాతథంగా కాకుండా కొంచెం వివే చనతో గమనించాలి. ఇదొక నమ్యచలనము. అన్ని రకాల సాధ్య తలు లీలగా ఇందులో ఉంటాయి కాబట్టి అంత సున్నితంగా

సూక్ష్మబుద్ధితో, సుతారంగా చైతన్యదృష్టితో గమనించి దాన్ని హస్తగతం చేసుకోవాలి. దానినొక నియమానుసారం జరిగే గణిత సూత్రంగా భావించకూడదు. ఇంతటి సున్నితత్వం మరుగు పడిపోకుండా జాగ్రత్తగా రెండు మూడు అంశాలను మాత్రం తెలుసుకునే ప్రయత్నం చేయాలి.

ప్రతిభూమిక దేనికదే ప్రత్యేక ప్రపంచంగా ఉంటుంది. దీనికి పైనా క్రిందా ఉన్న మిగిలిన క్షేత్రాలతో సంబంధాలున్నప్పటికీ తన స్వంతగతులు, శక్తులు, సత్తలు రీతిరివాజులు, ఆకృతులతో తనకోసం, వాటి కోసం, తన నియమానుసారంగా మనుగడ సాగిస్తుంది. అది మిగతా శ్రేణులలోని అంశాలను లక్ష్యం చేయకుండా తను అభివ్యక్త మవాలనే కాంక్షిస్తుంది. ఈ ప్రకారంగానే ప్రాణిక క్షేత్రాలను గానీ, సూక్ష్మభౌతిక క్షేత్రాలను గానీ పరికిస్తే వాటిలోని పరంపరలు తమ ఉనికిని కాపాడుకుంటూ భౌతికప్రపంచంతో ఏ సంబంధం లేకుండా, తమ ప్రభావం దానిపై ప్రసరించకుండా మనుగడ సాగిస్తాయి. తదనుబంధిత భౌతిక నిర్మాణ విషయంలో కూడా తమ వంతు కార్యనిర్వహణలో ఏమాత్రం శ్రద్ధ చూపవు. అయితే ప్రాణిక, సూక్ష్మభౌతిక, తదితర భూమికలలో స్థాపితమై యున్నవి మాత్రం కొంతవరకు తమకు అనుగుణంగా ఉండే చలనం భూప్రపంచంలో స్థాపించబడటానికి సాధ్యత కలుగచేస్తాయి. కానీ భౌతికమైన సృష్టి జరగాలంటే ఇంకా ఎక్కువే అవసరమవుతుంది. నిద్రాణమై నిష్క్రియగా వున్న సాధ్యతను బలసంపన్నమైన సమర్థతగా మార్చగల శక్తి, సృష్టికి కావలసిన ప్రోద్బలము ఉండాలి. దానికి అవసరమైనది భౌతిక ప్రపంచం నుంచి పిలుపు. అంటే ఏదో ఒక శక్తిగానీ వ్యక్తిగానీ పూనుకొని అధిభౌతిక లోకంతో గానీ, దాని భాగంతో గానీ, దాని శక్తితో గానీ సంబంధం పెట్టుకొని క్రిందికి అవతరించేటట్లు దాన్ని కదిలించాలి. లేక అది ప్రాణికలోకంలో గానీ మరే లోకంలో గానీ కలిగిన ప్రేరణే కావచ్చు. అదే విధంగా ఒక ప్రాణికలోకవాసి భూమిపై తన కార్యం కొనసాగించాలనీ, అక్కడ తనకొక సామ్రాజ్యం స్థాపించుకోవాలనీ ప్రేరణ పొందటమైనా

కావచ్చు. లేక తన కక్ష్యలో తను ప్రాతినిధ్యం వహిస్తున్న శక్తుల క్రీడ కావచ్చు. లేక పైనుంచి వచ్చే వత్తిడైనా కావచ్చు. అంటే ఒక అతిమానసశక్తిగానీ, మానసికశక్తిగానీ ఆ లోకంలోనే కొంత సృష్టిచేసి దాన్ని భౌతికప్రపంచంలో ప్రవేశపెట్టే ముందు మార్గ మధ్యంగా ప్రాణికలోకంలో ఆకృతులను చలనాలను తయారు చేయవచ్చు. లేక ఇవన్నీ కూడా ఏకమై పనిచేసినట్లైతే ఎంతో స్ఫూర్తిమంతమైన సృష్టి జరిగే సాధ్యత ఏర్పడుతుంది.

ఇవన్నీ పరికించిన మీదట ప్రాణికలోకంనుంచి గానీ మరే ఇతర లోకాలనుంచి గానీ సృష్టికార్యంలో పాల్గొనేది చాలా స్వల్పభాగం మాత్రమేనని తెలుస్తుంది. అయినప్పటికీ అదికూడ చాలా ఎక్కువే. భూమి తన కఠినసూత్రాలతో తాను ఒకసారి సృష్టించుకున్న దానికన్నా ఎన్నోరెట్లు ఎక్కువ అవకాశాలను ఇది కలగ చేస్తుంది. అయితే ఈ అవకాశాలన్నీ పరిపూర్తి కావు. కొన్ని పూర్తిగా విఫలమైపోయి ఎందుకూ కొరగాని ఒక భావ స్ఫూర్తిని వదిలిపెడతాయి. కొన్ని చాలా గురుతరంగా ప్రయత్నం చేసినప్పటికీ తిరగకొట్టబడి ఓటమి పొందుతాయి. అవి ఏదో కొంత పనిసాధించినప్పటికీ అది ఎందుకూ కొరగాదు. మిగిలి నవి సగం వరకు సృష్టి సాగిస్తాయి. అదే సాధారణంగా జరుగు తూంటుంది. ఎందువల్లనంటే ప్రాణిక, తదితర అధిభౌతికశక్తులు పరస్పర వైరుధ్యంతో సతమవుతూ పదార్థమయ తమస్సు, భౌతిక చైతన్యాల నుంచి ప్రతిఘటననే కాకుండా తమలోని పరస్పర విధ్వంసకర అవరోధాలను అధిగమించవలసి వుంటుంది. కొన్ని మాత్రం చాలా సంపూర్ణమైన, సాఫల్యమైన సృష్టి చేయడంలో కృతార్థత పొందగలవు. ఈ సృష్టిని ఉన్నతభూమికలలో దానికి మూలమైన దానితో పోలిస్తే రెండూ ఒకే పోలికగా ఉండటమే కాకుండా అధిభౌతికానికి మక్కికి మక్కి పదార్థ ప్రతిరూపంగా ఉంటుంది. అయితే అచ్చుగుద్దినట్లున్న ఆ ప్రతిరూపం కేవలం బాహ్యానికి మాత్రమే. ఎందువల్లనంటే సృష్టి పదార్థం వేరై, భిన్నమైన పరిస్థితుల్లో, వేరు నియమాల కనుగుణంగా సృష్టి జరిగినప్పుడు తేడా ఉండకపోదు కదా! నూతనసృష్టి కాబట్టి

దాని విలువ దానికుంటుంది. ఉదాహరణకి అతిమానసలోకం లోని అతిమానస సృష్టి ఏ మాత్రం తేడా లేకుండా భూమి మీద కూడా జరిగిందనుకోండి. ఆ సృష్టికి ప్రయోజనం ఏముంటుంది? అయినప్పటికి పూర్వం ఎక్కడా లేనటువంటి పరిస్థితుల్లో భగవానుడు చరితార్థ మైన నూతన ఆవిష్కారాన్ని పొందటం కూడా ఒక విజయమే.

సూక్ష్మభౌతికలోకం భౌతికప్రపంచానికి చాలా సన్నిహితమే అయినప్పటికీ అక్కడా ఇక్కడా పరిస్థితులు వేరు. సూక్ష్మ భౌతికంలోనున్న స్వతంత్రత, నమ్యత, తీవ్రత, ఆధిక్యత, శక్తి, వర్ణ విధానాలు, అధికమైన బహువిధ కార్యక్రమాలకు ఇప్పటి దాకా ఇక్కడ ఏ మాత్రం అవకాశం లేదు. అయినప్పటికీ ఇక్కడి అవకాశాలు వేరు. అక్కడ స్వేచ్ఛ ఉన్నప్పటికీ ఇక్కడ ఉండే సాధ్యత మృగ్యమే. ఈ సంభావ్యత వల్లనే సృష్టికర్తకు ఇక్కడి సృష్టి జటిలమే అయినా శ్రమకు తగిన ఫలితం లభిస్తుంది.

*

మిగిలిన లోకాలన్నీ గౌణలోకాలు. ప్రతిదానికీ నిర్ణీతమైన ఒక నమూనా, ధర్మమూ ఉంటాయి. పృథ్విపై మాత్రమే పరిణామం కొనసాగుతుంది కాబట్టి పురోగతికి అది సరైన క్షేత్రము. ఇతర లోక వాసులకు పురోగతి లేదు. ఒక చోటునుంచి మరొక లోకానికి వెళ్ళలేరు. వారి ధర్మానికి వారు కట్టుబడి ఉండిపోతారు.

*

మానవుడు, అతనిలోని భాగాల నిర్మాణంలో రెండు వ్యవస్థలు చురుకుగా పనిచేస్తుంటాయి. ఒకటి కేంద్రస్థమైన చైత్యపురుషుని చుట్టూ ఉండే వలయాలు, కోశాల వ్యవస్థ. రెండవది నిటారుగా ఆరోహణావరోహణలు జరిగే ప్రక్రియ. అదే మానవుడు అధిమానస, అతిమానసస్తరములకు అధిరోహించవలసిన సోపాన మార్గము. మానవత్వంలో నుంచి దైవంగా మారటానికి కల అవస్థాంతర దశలలోని అతిక్లిష్టమైన అధిమానస — అతిమానస స్థాయిలు.

మూలం: శ్రీఅరవిందులు

స్వేచ్ఛానువాదం: ఎ. ప్రభావతి, ఎ. వెంకట్రామ శాస్త్రి

భౌతిక జగత్తులో ఊర్ధ్వలోకముల ప్రభావము

భౌతిక ధాతువులోకి ఆత్మ మనో్రపాణములు ఎక్కడి నుంచి వచ్చినవి? ఎటుల ఆవిర్భవించినవి? క్రింది నుండి ఊర్ధ్వోన్ముఖంగా బయలుదేరిన పిలుపు ఒకటి. ఈ క్రింది వస్తువును పైకి ఆకర్షించ వలెనని పైనుండి వచ్చిన వత్తిడి రెండవది. అచేతనలో నిక్షిప్తమైన వస్తువును బహిర్గతము చేయవలెననే ప్రేరణ వున్నది. ఆత్మ, మానసిక, ప్రాణిక స్తరములు భౌతికలోకంలోనికి దిగుటకు ఇవియే కారణములు.

ఈ సృష్టియొక్క పుట్టుపూర్వోత్తరములను గురించి మనం విచారించిన యెడల చాలా విచిత్రమైన విషయములు మనకు తెలియగలవు. దీనికి మూలము సచ్చిదానందమే అన్న విషయం తెలుసును గాని తదుపరి తతగంమును గురించి మనకు తెలియదు. సచ్చిదానందమునకు వ్యతిరేకమైన అచేతనలో కూడా దాని అంశము దాగి వున్నది. దాని ప్రేరణ వలన ఈ ఆత్మ మనో ప్రాణ పదార్థములు పుట్టినవా? లేక జీవుడే వాటిని సష్టించెనా? — సంపాదకుడు

ఉచ్చతర లోకములు నిమ్నతర భౌతిక జగత్తునుండి, అనగా భౌతిక నిశ్చేతనలో లీనమైయున్న సచ్చిదానందమునుండి ఉత్పన్నమైన ఒత్తిడిచేత అస్తిత్వములోనికి రాలేదు; అథవా సచ్చిదానందునియొక్క సత్త నిశ్చేతననుండి ప్రాణము, మనస్సు, ఆత్మలలోనికి ఆవిర్భవించి నపుడు, వేనియందు ఈ మూడు తత్త్వములు స్వతంత్రతర క్రీడను గల్గియుండగలవో, ఇంకను వేనియందు మానస అంతరాత్మ తన ప్రాణిక, మానసిక, లేక ఆధ్యాత్మిక ప్రవృత్తులను బలపఱచుకొనవచ్చునో, అట్టి లోకములను లేక భూమికలను సృజింప వలసిన ఆవశ్యకత ననుభవించగా, తదనుభవమునుండి ఉత్పన్నమైన ప్రేరణచేత గూడ ఆ లోకములు అస్తిత్వములోనికి రాలేదు. పోతే అవి మానవ అంతరాత్మ తన స్వప్నరూపమున చేసిన సృష్టి అసలే కాదు. లేక మానవ

జాతి తన సక్రియ సృజనాత్మక సత్తయందు భౌతిక చేతన యొక్క అవధుల కావల చేసిన సంతత ఆత్మ-ప్రక్షేపణలయొక్క ఫలితము కూడాగాదు. కాగా ఈ దిశలో మానవుడు స్పష్టముగా సృజించునది తన స్వీయ సదేహ చేతనయందు ఈ భూమికల యొక్క ప్రత్యావర్తిత (reflex) ప్రతిరూపములను మాత్రమే. అటులే వానిని ప్రతిస్పందించను, వాని నెఱుంగను, భౌతిక చేతనయొక్క క్రియతో వాని భావములు పరస్పరము అల్లుకొనుటయందు సచేతనముగా పాల్గొనను తన స్వీయ అంతరాత్మయొక్క అర్హ తను మాత్రమే. అవును, నిక్కముగా మానవుడు ఈ ఉచ్చతర భూమికల క్రియకు తన స్వీయ ఉచ్చతర ప్రాణిక, మానసిక క్రియయొక్క ఫలితములను లేక ప్రక్షేపణలను సమకూర్చవచ్చును. కాని, అట్లు సమకూర్చుచో, అపుడు ఈ ప్రక్షేపణలు, తమ పైననే ఈ ఉచ్చతర లోకములయొక్క ఒక ప్రత్యావర్తనము మాత్రమే. పృథివీ-మనస్సునకు ఆ భూమికల నుండి దిగివచ్చిన వాని ఏ శక్తులు గలవో, పృథివినుండి ఆ శక్తులయొక్క ప్రత్యావర్తనము మాత్రమే. ఏలన ఈ ఉచ్చతర ప్రాణిక, మానసిక క్రియ స్వీయ ముగా పైనుండి ప్రసారితమైన ప్రభావములయొక్క ఫలితమే. ఇదికూడ సంభవమే: మానవుడు ఈ అతిభౌతిక భూమికలకు కనీసము ఆ భూమికలలో క్రిందివానికి, ఒక విధమగు విషయ గత (మానసిక) అనుబంధమును, ఒక అర్ధ-మిథ్యా స్వభావము గల పరిసరములను సృజించగలడు: ఇవి యథార్థ లోకము లగు టకంటె, అతని సచేతన మనః ప్రాణములయొక్క స్వయంసృష్ట కోశములే యగును. అవి తన స్వీయసత్తుయొక్క ప్రతిబింబ ములు. ఈ ఇతర లోకములను మానసికముగా చిత్రీకరించు కొనుటకు తన జీవితములో మానవుడు చేసిన ప్రయత్నమునకు అనురూపమైన ఒకకృత్రిమ వాతావరణము. తన సచేతన సత్తు నందు మానవునికి గల చిత్రీకరణ శక్తిచేత ప్రక్షిప్తమైన స్వర్గనర కములు — కాని ఈ రెండు ఉపకల్పనలలో నేదియు, తన స్వీయపృథగ్భూత తత్త్వమునందు ప్రతిష్ఠితమై పనిచేయునట్టి ఒక యథార్థ సత్తాభూమిక యొక్క ఒక సంపూర్ణ సృష్టిని తెలుపదు.

ఆ లోకాల ఆవశ్యకత: కావున ఈ భూమికలు, లేక లోకములు, ఏది మనకు భౌతిక విశ్వముగా గన్పించుచున్నదో, దానితో కనీసము సమకాలీనములు, సహావర్తనములు. భౌతిక సత్తునందు ప్రాణము, మనస్సు, ఆత్మలయొక్క వికాసము వాని పూర్వ-అస్తిత్వము నపేక్షించును — అను నిర్ణయమునకు నడుపబడినాము. ఏలన ఈ శక్తులు ఇచ్చట రెండు సహకార బలములచేత వికసించును. 1. క్రిందినుంచి ఊర్ధ్వముఖముగా ప్రవర్తించు ప్రక్రియ, 2. పైనుంచి పైకి లాగునట్టియు, క్రిందిగి ఒత్తునట్టియు శక్తి. ఏలన నిశ్చేతనములో ఏది అవ్యక్తముగా నున్నదో, దాని నటనుండి వెలికి తీసికొని రావలసిన ఆవశ్యకత గలదు. కాగా ఇందునిమిత్తము ఉచ్చతర భూమికలయందు గల శ్రేష్ఠతర తత్త్వముల ఏ పీడనము (ఒత్తిడి) గలదో, అది తననుదాను రూపొందించుకొనన ఈ సామాన్య ఆవశ్యకతకు సాయపడుట మాత్రమే కాక, ఏ మార్గములందు అది చివరకు రూపొందునో, ఆ విశిష్ట మార్గముల నది స్థూలముగా నిర్ధారింపవచ్చును గూడ. ఇదిగో, ఈ ఊర్ధ్వ-ఆకర్షక క్రియ, ఈ పీడనమే, పైనుంచి ప్రవర్తించు ఈ నిర్బంధమే భౌతిక భూమికపై ఆధ్యాత్మిక, మానసిక, ప్రాణిక లోకముల యొక్క నిరంతర ప్రభావమును వివరించును. అందుచేత ఇది మనకు స్పష్టమే: ఇది ఒక జటిల విశ్వము. దీని వ్యవస్థయొక్క ప్రతి భాగమునందు ఏడు తత్త్వములు ఓతప్రోతములై యున్నవి. కావున ఎచ్చటెచ్చట అవి ఒకదానితో నొకటి సంపర్కము పొందునో, అచ్చటచ్చట అవి క్రియను, అనుక్రియను నెరపుకొనన సహజముగానే ఆకృష్టమగును — అని మనము ఒప్పుకొందుమేని, అప్పుడు అట్టి (పైన చెప్పబడిన) క్రియ, నిరంతర పీడనము, ప్రభావము ఒక అనివార్య ఫలితము మాత్రమే. అది అభివ్యక్తి విశ్వముయొక్క స్వరూపమునందే అంతర్నిహితమై యుండవలెను.

మూలం: శ్రీఅరవిందులు

అనువాదము: చెలసాని నాగేశ్వరరావు (దివ్యజీవనము)

∴

ఊర్ధ్వ స్తరములు – వాటి ప్రాముఖ్యత

ఆధ్యాత్మిక చైత్యాత్మానుభూతుల (psychic experiences) *యథార్థతను భౌతిక శాస్త్రజ్ఞులు ఒప్పుకోరు. అంతమాత్రాన అవి అసత్యము కానేరవు. అవి ఇంద్రియజ్ఞానానికి అతీతములు. ఎందుకని? అవి భౌతికములు కావు కనుక. మనది భౌతిక లోకము — మన ఇంద్రియముల పరిధి అంతవరకే పరిమితము. కాని ఊర్ధ్వస్తరముల యొక్క ధర్మములు వేరు. వాటిని అతీంద్రియ జ్ఞానముతోనే గ్రహించగలము. మరి వాటి వలన ఉపయోగమేమిటి? పై స్తరములలలోని శక్తులు మనకు మిక్కిలి లాభదాయకములు. మన శక్తితో సాధింపలేని కార్యములు వాటికి సాధ్యములు. మన మహర్షులు, మహాత్ములు ఆ శక్తినే పైనుంచి ఈ ప్రపంచకములోకి కొనివచ్చి ప్రసరింపజేసి క్రియాశీలము గావించిరి.*

— సంపాదకుడు

మన సమస్త ఆధ్యాత్మిక, అంతరాత్మిక అనుభవము, ఉచ్చతర లోకములు, సత్తయొక్క విముక్తతర భూమికలు కలవని సాక్ష్యము నిచ్చుచున్నది. సదా ఒక సంతత మఱియు, తన ప్రధానాంశము లందు ఒక ఏకరూప ప్రమాణమును సమకూర్చుచున్నది. కాగా భౌతిక అనుభవము లేక భౌతిక జ్ఞానముపై ఆధారపడిన అనుభవము మాత్రమే సత్యము; హేతుబుద్ధిచేత చేయబడిన భౌతిక అనుభవముయొక్క విశ్లేషణ యొక్కటియే పునర్నిరూపణయోగ్యము; ఇతర తక్కినదంతయు భౌతిక అనుభవము మఱియు భౌతిక సత్తయొక్క ఒక పరిణామము మాత్రమే, దీనికి ఆవల నున్న దేదియైనను హాళక్కి, ఆత్మ-విమోహము అపభ్రమము — అని ఆధునిక విజ్ఞానముయొక్క అధికాంశము వాదించుచున్నది. కాగా మన మీ స్థూలవాదముతో మనను బంధించుకొనలేదు గాన, ఈ పై సూక్ష్మానుభవమును స్వీకరించి, ఈ ఊర్ధ్వ లోకములను అంగీకరించు స్వేచ్ఛ మనకు గలదు. ఈ భూమికలు వ్యావహారి

కముగా భౌతిక విశ్వముయొక్క సామరస్యము కంటె భిన్నమగు సామరస్యములని మనము చూతుము. 'భూమిక' అనే పదము సూచించునట్లు, అవి సత్తాశ్రేణియొక్క ఒక భిన్న స్తరము నాక్ర మించును. అటులే ఆ స్తరము నందలి తత్త్వములయొక్క ఒక భిన్న వ్యవస్థను, క్రమమును అవలంబించును. అది దిక్కాలము లందు మన స్వీయ లోకముతో ఏకమా, లేక దిక్కుయొక్క ఒక భిన్నక్షేత్రమునందును, కాలముయొక్క ఒక భిన్న ప్రవాహామునం దును చరించునా అన్న విషయము మన ప్రస్తుత ప్రయోజన నిమిత్తము విచారించ నవసరము లేదు — వీనిలో ఏది సత్యమై నను, ఆ లోకములు ఒక సూక్ష్మతర ద్రవ్యమునందును, ఇతర గతి విశేషములతోను నడచును. ఇక్కడ మనకు సంబంధించిన విషయ మేమన, అవి భిన్న జగత్తులా, అందు ప్రతి జగత్తు తనలో దాను సంపూర్ణమా, ఏ ప్రకారముగాను ఇతర జగత్తులను తాకదా, దాటదా, ప్రభావితము గావించదా, లేక అంతకంటెను అవి సత్తుయొక్క ఏకమాత్ర శ్రేణిబద్ధ (graded) మఱియు ఓత ప్రోత వ్యవస్థయొక్క భిన్న సోపానములా, కావున ఏకమాత్ర జటిల వైశ్వ వ్యవస్థయొక్క భాగములా? అను దానినే మన మెఱుంగవలెను. అవి మానసిక చేతనయొక్క క్షేత్రములోనికి ప్రవేశించ గలవు — అనే వాస్తవము సహజముగానే పై రెండవ వికల్పము యొక్క ప్రామాణికతను సూచించును, అయితే ఆ సూచన తనకుదానే పూర్తిగా నిర్ణాయకము గాదు. అయినను మనము కనుగొనున దేమన, ఈ ఉచ్చతర భూమికలు సత్తు యొక్క మన స్వీయ భూమికపై ప్రతిక్షణము వాస్తవికముగా పనిసేయుచు, దానితో సంబంధము కల్గియున్నవి. అయితే అవి చేయు ఈ పని సహజముగానే మన సామాన్య జాగరిత లేక బాహ్య చేతనకు దెలియదు. కారణము, ఈ బాహ్య చేతన తన అధికాంశమునందు భౌతిక జగత్తుయొక్క సంయోగములను స్వీకరించి, ఉపయోగించుకొనుటకే పరిమితమై యుండును. కాని ఎపుడు మనము వెనుదిరిగి మన అంతస్థలీయసత్తులో నడుగిడు దుమో, లేక భౌతిక సంయోగముల పరిధి కావల మన జాగరిత

చేతనను విస్తృత పఱతుమో, ఆ క్షణమే ఈ ఉచ్చతర క్రియ యొక్క ఒక అంశము మన ఎఱుకలోనికి వచ్చును. ఇంకను, మానవ జీవుడు, తాను శరీరము నందుండగనే, కొన్ని నిబంధన లకు లోబడి, తనను ఆంశికముగా ఈ ఉచ్చతర లోకములలో నికి ప్రక్షిప్తము గావించుకొనగలడని సైతము మనము కనుగొం దుము. కాగా శరీరమును విడిచినపుడు, అతడు దీనిని మఱింత ఎక్కువగాను, సంపూర్ణముగాను చేయగలిగి యుండవలెను. ఏలన అపుడిక శరీరముతో నిబద్ధమై యుండు భౌతిక జీవనము యొక్క అసమర్థ నిబంధన యుండదు. ఈ సంబంధముయొక్క, ఈ ప్రక్షేపణ సామర్థ్యముయొక్క ఫలితములకు అత్యంత మహ త్త్వము గలదు. ఒక వైపున శరీర మరణము తర్వాత మానవ జీవుడు భౌతికేతరమైన లోకములందు కనీసము తాత్కాలిక ముగా నైననూ నిలుచును — అనే ప్రాచీన సాంప్రదాయమును ఈ ఫలితములు, కనీసము ఒక వాస్తవిక సంభవతగా వెంటనే సమర్థించును. ఇక రెండవ వైపున ఆ ఫలితములు భౌతిక సత్తపై ఉచ్చతర భూమికల క్రియయొక్క ఒక సంభవతను తెఱచి పెట్టును. కాగా ఈ ఉచ్చతర భూమికలు తమ క్రియచేత, తాము అక్కడ ఏ శక్తులకు ప్రాతినిధ్యము వహించునో, ఇక్కడ ఆ శక్తులను, అనగా ప్రాణము, మనస్సు, ఆత్మలను ద్రవ్యమునందు తమ అంతర్లీన స్థితినుండి విడిపించగల్గును — ఈ విడుదలయే ప్రకృతిలోపల నిహితమై యున్న పరిణామాత్మక ఉద్దేశ్యము.

ఊర్ధ్వక్రియ — పరివర్తనము: పార్థివ జీవునిపై తమ స్వీయ భూమికలనుండి ఉచ్చతర శక్తులు, తత్త్వములు నెరపు ఏ సంతత రహస్యక్రియ గలదో, దాని కొొక ఫలితము, ఒక అర్థము ఉండవలెను — ఈ క్రియ, ఏది స్వయముగా నిశ్చేతననుండి జనిం చిన ఈ లోకములోనికి ఆ భూమికల యొక్క ఒక ప్రక్షేపమో, ఆ అంతస్థలీయ ఆత్మ ద్వారా జరుగును. దాని ప్రథమ ఫలితము ద్రవ్యము నుండి ప్రాణ మనస్సుల ఉన్మోచనము: కాగా దాని చరమ ఫలితము సత్తావిషయకమగు ఒక ఆధ్యాత్మిక చేతన, ఒక

ఆధ్యాత్మిక సంకల్పము, ఒక ఆధ్యాత్మిక సంవేదనలయొక్క ఆ
ర్భావము పార్థివ జీవునియందు రేకెత్త సాయపడుట. ఇట్లు రేకె
నపుడు, అతడిక కేవలము తన బాహ్యతమ జీవనమునందు లే
దానితో గూడిన మానసిక వ్యాపారములు, అభిరుచుల యం
మునిగియుండడు. కింతు ఎట్లు లోపలికి చూడవలెనో, తన అంత
సత్తును, తన ఆధ్యాత్మిక ఆత్మను ఎట్లు కనుగొనవలెనో, ప్ర
విని, దాని పరిమితత్వములను అధిగమించుటకెట్లు ఆకాంక్షిం
వలెనో, నేర్చుకొనియుండును. అతడెట్లు లోలోనికి అధికాధికము
పెరుగునో, అట్లు అతని ప్రాణిక, మానసిక, ఆధ్యాత్మిక సీమా
తములు (సరిహద్దులు) విశాలముగా నారంభించును. ప్రాణవ
మనస్సు అంతరాత్మలను తమ ప్రథమ పరిమితత్వములకు క
యుంచిన బంధము సడలును లేక తెగియేపోవును. కాగా మన
ప్రధానుడైన మానవుడపుడు ప్రథమ పార్థివ జీవనమునకు మూ
పడి యున్న ఆత్మ ప్రపంచములయొక్క విశాలతర రాజ్యమున
క్షణము దర్శింప నారంభించును. సందేహము లేదు, అతడ
ముఖ్యముగా తన ఉత్తలమునందే జీవించినంత కాలము, త
సామాన్య సంకుచిత సత్తయొక్క ఆధారముపైన ఆదర్శమయమ
కల్పనామయము, భావమయమునగు ఒక విధమగు అధినిర్మా
మును (super structure) మాత్రమే తాను చేయగలడు. కా
దేనిని అతని స్వీయ అత్యున్నత అంతర్దర్శనము తన ముంద
తన అత్యధిక ఆధ్యాత్మిక ఆవశ్యకతగా నిల్పియున్నదో,
అంతర్ముఖ గతి నతడు సాధించునేని, అపుడతడు తన అంత
సత్తునందు ఒక విశాలతరచేతనను, ఒక విశాలతర జీవన మున
గనుగొనును. లోపలినుంచి క్రియ, పైనుంచి క్రియ కలిసి ప
చేసినపుడు, అవి భౌతిక సూత్రముయొక్క ఆధిపత్యమును దా
పోగలవు, నిశ్చేతనయొక్క శక్తిని తగ్గించుచు, చివరకు దా
నంతము చేయగలవు. చేతనాక్రమమును మార్చివేయగలవ
ద్రవ్యముయొక్క స్థానమున తన సచేతన ఆధారముగా ఆత్మన
స్థాపించగలవు, చివరకు ప్రకృతియందు దేహము ధరించిన అం

ాత్మ జీవితమునందు తదాత్మయొక్క ఉచ్చతర శక్తులను తమ సంపూర్ణ, విశిష్ట అభివ్యక్తిలోనికి ఉన్ముక్తము చేయగలవు.

అనువాదము: చెలసాని నాగేశ్వరరావు (దివ్యజీవనము)

∴

భౌతిక స్తరము యొక్క విశిష్టత

ఊర్ధ్వ స్తరములు (లోకములు) మన భూలోకము కంటె గొప్పవి. కాని వాటికి భౌతిక మూర్తిమత్వము లేదు. అచ్చట సృష్టి అనునది లేదు. వాటి అభివ్యక్తి భూలోకం ద్వారా జరగవలసినదే. పూర్వము మానసికస్తరము భూలోకంలోకి దిగి వచ్చి మనసును సృష్టించినది. దాని ప్రభావము వలన మనము మానసికంగా వృద్ధిపొందుటయేకాక పై లోకమునకు పోయి విశుద్ధ మానసమును ఆస్వాదించగలము. అటులనే అతి మానసలోకము దిగివచ్చినప్పుడు భూలోకంలో అతిమానసము ఆవిర్భవించగలదు. అయితే ఈ కార్యక్రమము శూన్యములో జరగదని, మనిషియే దానికి ఉపకరణమని మనం గ్రహించాలి.

— సంపాదకుడు

ఈ ఉచ్చతర లోకములను గుఱించిన మన అంతర దృష్టియందును, అనుభవమునందును అవి ఎవ్విధముగాను భౌతిక విశ్వముపై ఆధారపడి లేవనియు, దాని ఫలితములు గావనియు, అంతకంటెను అవి సత్తుయొక్క మహత్తర రూపములనియు, చేతన యొక్క విశాలతర, విముక్తతర శ్రేణులనియు కనుగొందుము. ఇంకను భౌతిక భూమికయొక్క క్రియ యంతయు ఈ అధికతర ప్రాణాది రూపముల మూలముగా గాక, ఎక్కువగా వాని ఫలితము వలెనే కన్పించును. వానినుండి వ్యుత్పన్నమైనదిగా, తన పరిణామాత్మక ప్రయాసనందు అంశికముగా వానిపై ఆధారపడి

నదిగా సైతము కన్పించును. శక్తులు, ప్రభావములు, ఘటన
అపార శ్రేణులు (ranges) అధిమనస్సు మఱియు ఉచ్చతర మా
సిక, ప్రాణిక శ్రేణులనుండి గుప్తముగా మనపై నవతరించును
కాని వీనిలో ఒక అంశము మాత్రమే, లేక ఎన్నిక చేయబడినద
చెప్పదగు ఒక భాగము మాత్రమే, లేక ఒక పరిమిత సంఖ
మాత్రమే భౌతికప్రపంచము యొక్క భూమికయందు అభినయి
చగలవు. మఱియు తమను అభివ్యక్తము చేసికొనగలవు. కాగ
తక్కినవి భౌతిక నియమము, రూపములందు తమనుదామ
ప్రకాశింపజేసికొనుటకు, అటులే ఏ పార్థివ* పరిణామము ఏ
కాలమున ఆత్మశక్తులన్నింటి పరిణామము గూడనగునో,
భౌతిక పరిణామమునందు తమ ప్రాత్రను నిర్వర్తించుటక
ఉచిత సమయ, సందర్భములకు వేచియుండును.

ఈశ్వరుడు మన సృష్టి కాడు: ఇతర లోకములయొక్క ఉ
స్వభావము సత్తుయొక్క మన స్వీయభూమికకు, ఇచ్చటి అ
వ్యక్తియందు మన స్వీయపాత్రకు ప్రధాన మహత్త్వమునీయ
మనము చేయు ప్రయత్నములన్నింటిని భగ్నము గావించున
మన చేతనయొక్క ఒక కల్పనగా మనము భగవంతుని సృజి
చుట లేదు, కింతు భౌతిక సత్తునందు భగవంతుని ప్రగతిశీ
అభివ్యక్తికి మనము ఉపకరణములు మాత్రులము. అటులే మనమ
అతని శక్తులగు దేవతలను సృజించము, కింతు అంతకంటె
మనము అభివ్యక్తము చేయగలుగు చున్నట్టి ఆంశిక దివ్యత్వమ
నిత్య భాగవత శక్తుల యొక్క ఒక ఆంశిక ప్రతిబింబము
మఱియు నిచ్చట వాని మూర్తీకరణము. ఇంకను మనము ఉచ్చ
తర భూమికలను సృజించుట లేదు. కింతు మనము మధ్యస్థ
లము మాత్రమే. మన ద్వారా అవి తమ ప్రకాశ శక్తి సౌందర
ములను, భౌతిక భూమికయందు ప్రకృతిశక్తిచేత వానికి ఏయే

---

* ఇచ్చట 'పార్థివ' అనగా కాలీనమైన ఈ భూలోకమొక్కటే కాదు. దాని
మూలము, ఆత్మకు భౌతికాలంబనము అయిన పృథ్వీతత్త్వము.

రూపము, అవకాశము ఈయబడగలవో, ఆ రూప అవకాశముల యందు ప్రకాశింపజేయును. పైనున్న ప్రాణలోకముయొక్క ఒత్తిడియే మన కిప్పటికే తెలిసియున్న రూపములందు పరిణామ వికాసములను జెంద పృథివీతత్త్వమునందు అంతర్లీనమై యున్న ప్రాణమునకు సామర్థ్యమిచ్చును. ఆ ఒత్తిడి అధికాధికమగుచు, మనయందు తనయొక్కయే ఒక అధికాధిక ప్రకాశనము (revelation) నాకాంక్షింప దానిని (ప్రాణమును) ప్రేరేపించుచున్నది. మఱియు ఒక నాడు మర్త్య మానవుని ఇప్పటి అసమర్థ మఱియు ప్రతిబంధాత్మక భౌతికతయొక్క సంకుచిత పరిమితత్వముల నుండి అతనిని ఉద్ధరించును (అతనిని అమరుని చేయును). అటులే మనోలోకము యొక్క ఒత్తిడియే ఇచ్చట మనస్సును ఆవిర్భవింపజేసి, వికసింప జేయును. మఱియు మన మానసిక స్వయముత్థానమునకు, స్వయంవిస్తారణమునకు ఒక సాధనమును గనుగొన తోడ్పడును. ఇట్లు అది మన బుద్ధ్యాత్మను నిరంతరముగా వృద్ధిపఱచుననియు, ద్రవ్యబద్ధమగు భౌతిక మానసికత యొక్క కారాగార కుడ్యములను భంగించుననియు మనమాశింపవచ్చును. చివరకు, అతిమానస మఱియు ఆధ్యాత్మిక లోకముల ఒత్తిడియే ఆత్మయొక్క అభివ్యక్త శక్తి నిచ్చట వికసింపజేసి, తద్వారా భౌతిక భూమికయందు గల మన సత్తును, దివ్యచేతన యొక్క ఊర్ధ్వశ్రేణుల స్వేచ్ఛా, అనంతతలలోనికి ఉన్మీలితము గావించ రంగమును సిద్ధము చేయుచున్నది. ఈ సంయోగము, ఈ సంపీడన (ఒత్తిడి) యొక్కటియే మనలోపల దాగియున్న సర్వచేతన భాగవత శక్తిని మన ప్రస్థాన-బిందువగు ప్రతీయమాన నిశ్చేతన నుండి ముక్తము గావించగలదు. విశ్వవ్యాపారముయొక్క ఈ క్రమమునందు మన మానవ చేతన ఉపకరణము, మధ్యవర్తి. నిశ్చేతననుండి ప్రకాశ, శక్తుల వికాసమునందు మానవచేతన ఒక దశ — అయితే విముక్తిని సంభవము గావించు విశిష్ట దశ. దీనికి మించిన పాత్రను దానికి మన మాపాదించ జాలము. కాని ఈ పాత్ర కూడ తగినంత గొప్పదే. కారణము,

అది పరిణామశీల ప్రకృతియొక్క పరమ ప్రయోజనమునకు మన మానవజాతిని సర్వ-ప్రముఖము గావించుచున్నది.

మూలం: శ్రీఅరవిందులు

అనువాదము:చెలసాని నాగేశ్వరరావు (దివ్యజీవనము)

∴

ఏడంతుస్థుల హర్మ్యము

మానవజ్ఞానము ఇంద్రియాత్మకము — కేవలం పరోక్షజ్ఞానము. మనస్సు ద్వారా గ్రహించబడినది. మరి ఇంతకంటె మేలైన జ్ఞానము ఇంకొకటి గలదా? కలదు. మనది భౌతికలోకము. అందులో భౌతిక పదార్థమే ప్రధానము. అటులనే ప్రాణిక, మానసిక పదార్థములు ప్రధానమైన ప్రాణిక మానసిక లోకములు గూడ కలవు. మన ప్రపంచములో ప్రాణిక మానసికములు భౌతిక పదార్థమును ధరించి వున్నవి. తత్కారణముగా మనకు వాటి నిజస్వరూపము తెలియదు. మనమా లోకములలో ప్రవేశించిన యెడల శుద్ధప్రాణికము, శుద్ధమానసికముల అనుభూతి కలుగును. ఆ అనుభూతులతో పోల్చిన యెడల మన మామూలు జీవితములోని సుఖదుఃఖాదులు ఎందుకు పనికి రావు. స్వర్గనరకములు ఈ లోకముల ఆధారముగా జేసిన రూపకల్పనలే.

ఈ సృష్టి యొక్క రహస్యము భౌతిక వాదమునకు లొంగునది కాదు. దీని వెనుక అదృశ్యలోకములు కలవు. వీటి వివరణ భిన్నసిద్ధాంతములలో భిన్నరీతిగా ఉంటుంది. ఉపనిషత్తులలో వీటిని గురించి అతిసరళముగా మన బంధవిముక్తికి వీలైన విధానములో చెప్పబడి వున్నది. దాని ప్రకారము మనోప్రాణభౌతికములు, సచ్చిదానందత్రయము, ఈ రెంటికి మధ్యగల విజ్ఞానము

లేక అతిమానసికము మూలాధారములు. ఈ ఏడు స్తరముల ద్వారా మానవుడు పురోగమించి ఆధ్యాత్మిక వికాసమును పొందగలడు. మానవుడు క్రింది ఐదు స్తరములే అందుకోగలడు కాబట్టి కొంతమంది స్తరములను ఐదుగానే పరిగణిస్తారు.

*

మానవుడు భౌతిక లోకంలో నివసిస్తూన్న కారణంగా ఆతని జ్ఞానం దానికే పరిమితము. భౌతిక జగత్తు యొక్క అభివృద్ధి నందే అతను నిమగ్నమై యుండును. ఇక్కడ ఒక్క క్షణము మనము అసలు భౌతికమంటే ఏమిటో విచారించి చూడవలెను. సచ్చిదానందము అంతర్నిహిత స్థితిలోను, అణువణువుగా చీలి పోయి తనను తాను విస్మరించుకొన్న స్థితినే మనము ద్రవ్యము అని పిలిచెదము. ఈ విధంగా అంతర్నిహిత స్థితిలో మరుగుపడి పోయిన వస్తువును పరిణమింపజేసి, మళ్ళీ వికసింప చేయుటయే మన లక్ష్యము కావలెను. ఈ జడప్రపంచములోని వ్యవహార మంతా దీర్ఘసుషుప్తిలో అచేతనంగా వుండును. కాబట్టి వాటిని తట్టి జాగృతము చేయుటయే భౌతికజీవితము యొక్క ప్రధాన లక్ష్యము కావలెను. జడపదార్థము యొక్క యవనికను తొల గించి అందు బంధింపబడి, అచేతనముగా నున్న ఆత్మకు కళ్ళు తెరిపించి జ్యోతిదర్శనము/జ్ఞానవంతము జేసి సచేతనము కావిం చుటయే దాని యొక్క పరమావధి. మనిషి అనగా ఇటుల బంధిం పబడిన ఆత్మయే కాబట్టి ఈ విధమైన క్రాంతి దర్శనము, ఆత్మ జ్ఞానము ఆతని మహోన్నత లక్ష్యము కావలెను. అదియే ఆతని పరమ సిద్ధి.

*

పదార్థ క్షేత్రములో ప్రకృతిపురుషులకు గల సంబంధమునే మనము సాధారణముగా 'ప్రకృతి' యని వ్యవహరించెదము. ఇచ్చట పదార్థమునదే పై చేయి. అనగా ఇది పదార్థమయ జగత్తు. దీనికి పైన పదార్థేతర ధాతువులు ప్రధానముగా గల లోకములు గలవు. వాటిలో జీవశక్తి లేక ప్రాణశక్తి ప్రధానమైన లోకమొకటి గలదు. అది మనకి పరిచితమైన ఈ పదార్థమయ జగత్తుకంటె

భిన్నము. ఇక్కడ జడపదార్థము ఎటుల వున్నదో అక్కడ ప్రాణ శక్తి వుంటుంది. అనగా అది పదార్థమయ జగత్తు గాదు. ప్రాణ శక్తిమయ జగత్తు. ఇక్కడ పదార్థమునకు ప్రాణం పోయగా మనిషి ఏవిధంగా తయారయినాడో అక్కడ ప్రాణశక్తియే తనకు ఇష్టమైన రూపమును జోడించుకుంటుంది. అందుకని ఆ లోకం లోని ఆకృతులు ఇక్కడి వలె ఘన పదార్థములు కావు. అవి తర ళములుగా, మృదువుగా, నవనీతము వలె వుండును. ఈ ప్రాణ శక్తిపదార్థము యొక్క ధర్మము, ద్రవ్యము కన్నా భిన్నము. అది చేతనారహితమైన జడము గాదు. అవచేతనాత్మకము కూడా కాదు. దానికి మరియొక విధమైన ప్రజ్ఞకూడా వున్నది. తన ఇచ్ఛవచ్చిన రూపమును దాల్చగలదు. తనకు కావలసిన దానిని పొందగలదు. అనుభవించగలదు. ఈ విధంగా తన సామర్థ్యము నకు క్రియారూపము నివ్వగలదు. ఆ సామర్థ్యమేమిటో? అది ఎటువంటిదో? అది శుద్ధప్రాణిక ప్రపంచము. వాంఛా పరితృప్తి, దాని ఇచ్ఛకముల జరుగుబాటు దాని ముఖ్య లక్షణములు. మన పదార్థమయ జగత్తుకంటె అత్యధికమైన స్వేచ్ఛా సామర్థ్యములు గల ఈ లోకాన్ని 'వాంఛా జగత్తు' అంటే బాగుంటుంది. ఏలన అదియే దాని ప్రధాన వ్యాపకము. అది మన భౌతిక జగత్తు కంటే చాల భిన్నమైనది. ఇక్కడ (మన లోకంలో) ఒక వస్తువు తన రూపమును మార్చుకొనలేదు. అక్కడ దాని ఇష్టము వచ్చిన రూపమును దాల్చగలదు!

పదార్థము, ప్రాణలోకము, మానసిక, ఆత్మలోకములు — ఈ లోకముల మధ్య ఒక ధాతువు ఏ రూపము కావలెనన్న ఆ రూపమును దాల్చి లోకసంచారము చేయగలదు. ఈ ప్రకృతి (సృష్టి) లో భిన్న స్తరముల యొక్క అనంతశ్రేణులు కలవు. అయితే వాటి మధ్య కఠినమైన గోడలు గాని దుర్భేద్యమైన అఖా తములు గాని లేవు. ఒకదానిలోకి ఒకటి కరిగిపోవుట వలన, వాటిమధ్య ప్రవేశద్వారములు గలవు. తత్కారణముగా ఆత్మ ఈ అనంతమైన అవకాశమును పురస్కరించుకొని విభిన్న రూపము

లను దాల్చి చిత్ర విచిత్రానుభూతులను పొందుచున్నది. సృష్టి లీల (శివుని తాండవ నృత్యము) అనగా ఇదియే.

వాంఛాలోకముల లక్షణములు: ఏదో ఒక రకమైన భోగమే వాంఛయొక్క లక్షణము కాబట్టి అదియే (వాంఛ) ఈ జగత్తు యొక్క ముఖ్యలక్షణము అయి వుంటుంది. కాని ఆత్మ విశృంఖల నము కానంత వరకు — కోరికలున్నంత వరకు పాపం దానికి స్వేచ్ఛ ఎక్కడిది — దాని అనుభవములలో ఎక్కువ తక్కువలు — అతివృష్టి, అనావృష్టులు ఉండి తీరుతాయి. అందుకని ఆ లోకములలో మనుమలు ఊహించలేనంత నిరంతరమైన సుఖము, దానికి వ్యతిరేకముగా విపరీతమైన బాధా దుఃఖములు సంభవ ములు. మన పురాణాల్లోని స్వర్గనరకములు, అనాదిగా మానవు లను భయభ్రాంతులు చేసిన కథలన్నీ ఈ కోవకు చెందినవే. ఇక్కడ మన మొక విషయమును గ్రహించవలసి యున్నది. మనిషి ఊహించుకున్న స్వాప్నిక విషయములు, ఎంత విచిత్ర ములయినప్పటికి, కొంత వరకు వాస్తవాలకు ప్రతిరూపములే. అయితే వాటికి మనిషి తనకు పరిచితమైన తొడుగులు తొడు గుతాడు కాబట్టి అవి అక్షర సత్యములు మట్టుకు కానేరవు.

ప్రకృతి: ప్రకృతి యనగా కేవలం విభిన్న వస్తువుల సంపుటి కాదు. వాటి మధ్యన పొత్తు వున్నది. దానిలో ఒక ఐక్యత రాణిస్తుంది. భౌతిక వస్తువుకు, ఈ ప్రాణిక లేక వాంఛా జగ త్తుకు మధ్య దుర్భేద్యమైన గోడలు లేవు. అంతేకాదు, ఒక రకంగా అవి పరస్పరాశ్రయములు. కొంతవరకు పరస్పరాధార ములు కూడా. నిజానికి మనభౌతికలోకము ప్రాణికలోకం నుండి ప్రక్షేపించబడి, పిదప దానినుండి వేరుచేయబడినదియు, ప్రాణిక తత్త్వము ప్రాణికేతర పరిస్థితులలో కోరికలను కోరగా, వాటిని నిర్వర్తించుకోవాలనే ప్రయత్నము యొక్క ఫలితమూ అయివున్నది. అది తన భౌతిక ఆశయముల యొక్క సహజ పర్యవసానము.

భూలోక జీవితము: ఈ భౌతికవిశ్వము యొక్క అచేతనా భౌతిక తత్వములపై ప్రాణలోకము వత్తిడి చేయగా, ఈ గడ్డ మీద జీవ రాసులు పుట్టినవి. అధికతరమైన, అతిగంభీరమైన నిజ ప్రాణ పురుషుడు (vital being) ప్రాణస్తరములో ఉన్నాడు. వాని యొక్క ఉపరితల సంకుచిత రూపము మాత్రమే మనలో అభివ్యక్తమై యున్న ప్రాణపురుషుడు. ఆ నిజ ప్రాణపురుషుని ద్వారా మనకు ప్రాణప్రపంచముతో సంబంధము గలదు. ఈ ప్రాణలోకము మన జీవితానికి చాలాముఖ్యమైనది. అది నిరంతరం మన మీద దాని ప్రభావమును ప్రసరింప జేస్తూ వుంటుంది. అంతే గాదు. ఈ భౌతిక ప్రపంచకంలోని ప్రతి చర్యను వెనుకనుండి నడిపించే శక్తి ప్రాణలోకమునదే. మన లోకములోని పంచభూతముల మూలాధారములు కూడ ప్రాణలోకానికి చెందినవే.

*

మానసికస్తరము: ఈ సోపానముల క్రమము ప్రాణలోకముతో సరి కాదు. దానిపైన ఉన్నతతర స్తరములు కలవు. ప్రాణలోకమునుగురించి పైన చెప్పిన విషయములు కొలది మార్పులతో వీటికి కూడా వర్తించును. ఉదా: ప్రాణలోకములోని మూలధాతువు ఏవిధంగా ప్రాణవస్తువు అయివున్నదో, అదే విధంగా మానసిక లోకంలోని మూలధాతువు మనస్సు (ప్రాణిక భౌతికములు కావు). దీని అర్థమేమిటి? మనకు శరీర స్థితమైన మనసుని గురించే తెలుసును గాని ఎట్టి ఆధారము లేక స్వతంత్రంగా వుండే మనసుని గురించి తెలియదు. అక్కడ (మానసిక లోకంలో) బుద్ధి మానసములు స్వేచ్ఛామూర్తులు. అవి వాటి ఇష్టం వచ్చినట్లుగా ప్రవర్తించి తమ అభీష్టములను శరీరగత, ప్రాణగత మనస్సు ఊహించలేని రీతిగా — నెరవేర్చుకోగలవు. ఆ లోకపు అధినేత (పురుషుడు) శుద్ధమానసము. ప్రకృతిలో తన సంబంధము ఏ విధంగా వుండాలో తనే నిర్ణయించుకొంటుంది. భూలోకంలో ప్రాథమిక వస్తువు పదార్థమే కదా. అదే విధంగా ఆలోకంలో ప్రాథమిక వస్తువు మానసికము — ప్రాణికము గాని భౌతికము కాని కాదు. ఇక్కడ భౌతికధాతువు ఆధారంగా జీవ

రాసులు, ప్రాణులు ఏర్పడిన విధంగానే, అక్కడ మానసిక పురుషుని అభీష్టానుసారము ప్రాణిక భౌతికములు ఏర్పడును. వాటికి కూడ మనస్సు ఉంటుంది. అది మానసికస్తరము మొదట ప్రాణలోకం మీద, తరువాత భౌతికపదార్థగత ప్రాణికముమీద చేసిన వత్తిడియొక్క ఫలితము. మానసికధాతువు ప్రాణలోకంలోదాల్చిన రూపమే మనలోని వాంఛామనస్సు. తన సామర్థ్యము వలన మనలో నిర్దోషమైన నిర్మల (పరిశుద్ధ స్థాయిలో) చైత్యాత్మిక (psychic) మేధాశక్తులను అది జాగృతము జేస్తుంది. అయితే మన ఉపరిగత మనస్సు యొక్క మూలము వేరు. అది అంతకంటె చాల పెద్దదైన అవమానసము (subliminal) యొక్క పాక్షిక ఫలితమే. ఈ మానసిక ప్రపంచం కూడ మన మీద, మన లోకం మీద తన స్వభావాన్ని చూపుతూనే వుంటుంది. దానికి కూడ శక్తులు, మూర్త రూపములు కలవు. మన శరీరము (పదార్థము) ద్వారా మనకు దానితో సంబంధమున్నది. అక్కడ చైత్య, మానసిక లోకములు కలవు. ఈ పురుషుడు శరీర పతనానంతరము ఆ లోకములకు పోయి తిరిగి పార్థివ జీవేచ్ఛ కలుగునంత వరకు అక్కడ విశ్రమిస్తాడు. అందులో కూడ పెక్కు స్తరములు కలవు. వాటిలో నిమ్నతమమైనది క్రింది లోకముల వరకు విస్తరించి వాటితో కలసిపోతుంది. మానసికశక్తి యొక్క పరమోచ్చస్తరము దివ్యలోకములలో కలసిపోతుంది.

*

అతిమానస లోకము: పరమోచ్చలోకములు అతిమానసములు. స్వతంత్రమైన దివ్యబుద్ధి[1] జ్ఞానములకు, సచ్చిదానందత్రయమునకు చెందినవి. ప్రకృతితో ఆత్మ సలుపు ఖేలనము యొక్క ఇరుకు సందులలోను, సంకుచిత పరిస్థితులలోను పురుషుడు పతనము జెందగా కలిగిన ఫలితములే ఈ అధోలోకములు. కాని మనకు

---

[1] విజ్ఞానము లేక బుద్ధి. కాని బుద్ధి అనే పదము మనస్సుకు కూడా వర్తిస్తుంది కాబట్టి జాగ్రత్త వహించాలి. ఈ బుద్ధి అసలైన దివ్యజ్ఞానము యొక్క నిమ్నరూపము మాత్రమే.

ఈలోకములకు మధ్య దుర్భేద్యమైన అఖాత మేదియు లేదు. జ్ఞానకోశము, ఆనందకోశము, కారణ (దివ్య) శరీరముల ద్వారా ఆ లోకములు మన మీద వాటి ప్రభావమును చూపుతాయి. మన మానసిక శరీరము ద్వారా పరోక్షంగా పనిచేస్తాయి కూడా. వాటి (పరమోచ్చలోకములు) రహస్య శక్తులు మన ప్రాణిక భౌతిక జీవితముల మీద కూడ పనిచేస్తాయి. శరీరధారి అయిన ఈ మానసిక పురుషని మీద ఈ పరమోచ్చ లోకములు జేయు వత్తిడి వలననే మనలో దివ్యజీవుడు, స్వయంస్ఫోరక మానసము (intuitive mind) జాగృతమౌతాయి. అయితే, అధిక సంఖ్యాకులలో ఈ కారణ శరీరము స్పష్టంగా ఉండదు. కాబట్టి వారు దానిలో వసించలేరు. అతిమానస స్తరములకు (మానసిక జీవిలో గల అనురూపములు గావు) ఆరోహించలేరు. ఆ లోకములో పూర్ణ చైతన్యమును పొందటమనేది మానవమాత్రునికి మిక్కిలి జటిలము. సమాధి స్థితిలోనే అది సాధ్యమగును. వ్యష్టి పురుషనిలో కొన్ని శక్తులు ఉద్భవించినపుడు కూడా అది సాధ్యమగును. దాని స్వరూపము సాధారణ మానవునికి ఊహించలేని విషయము. పురుషడు ప్రకృతి మీద పూర్తిగా తన ఆధిపత్యమును జరిపినప్పుడు, అటువంటి సంపూర్ణ ఆత్మచైతన్యమును సంపాదించినప్పుడే అది సాధ్యము. ఏలన అప్పుడు మనస్సు ప్రథమ నిర్ణేత కాదు. భేదప్రతిష్ఠితమైన ఈ క్రింది వ్యవస్థను సహితము, దివ్యశక్తియో ఊర్థ్వశక్తులో నిర్వహించుటవలన వాటిపూర్ణసామర్థ్యమును అందుకోగలుగుతాయి. అప్పుడే అంతర్నిహితమైన వస్తువు యొక్క పూర్ణవికాసము, క్రింది స్థాయిలో వున్న స్థావరముల పూర్ణాభివృద్ధి సాధ్యమవుతాయి. తమాషా ఏమిటంటే పురుషడు వుద్దేశ్యపూర్వకంగానే పృథ్వీజీవితములోని అతిక్లిష్టమైన పరిస్థితులను ఎంచుకొని దానిని దివ్యమయము చేయుటను ఒక సవాలుగా స్వీకరించాడు. ఈ పరిణామమే విధంగా సంభవమైనదో పై వివరణములో చెప్పబడింది.

మూలం: శ్రీఅరవిందులు

అనువాదం: రాయప్రోలు లక్ష్మినరసింహ శాస్త్రి

దివ్యప్రణాళిక

పాంచభౌతిక దేహంనుండి విశ్వాంతరాళంలోకి తొంగిచూసే యోగి మర్త్యత్వం నుండి అమర్త్యత్వానికి; అజ్ఞానం నుండి జ్ఞానానికి; తమస్సునుండి జ్యోతిస్సుకి; దుఃఖం నుండి ఆనందానికి; అసత్తు నుండి సత్తుకి; శబ్దం నుండి మౌనానికి ఎదుగుతాడు. తొలిదశ మాయాచ్ఛాదితం; పరిమితం — కాలం, రూపం, భావం అన్నీ పరిమితం చేస్తాయి. తుదిదశ లేక కట్టకడపటి దశలో, పరిమితి లేదు. ఈ దశల మధ్యగల ఒక ప్రహేళికనే శ్రీఅరవిందులు దివ్యప్రణాళిక అని వ్యవహరించారు.

కేవలం భౌతికమైన దేహంనుండి అనధిగమ్యాశ్రయాఖండిత తత్త్వం (THE SUPREME SELF-CONTAINED ABSOLUTE) వరకుగల స్థితిని నాల్గుదశలుగా శ్రీఅరవిందులు వివరించారు. ఈ స్థితిలో అట్టడుగున శ్రీమద్భగవద్గీతా ప్రోక్తమైన 'పరమేశ్వ రుడు' అనే భావనను, తంత్ర ప్రోక్తమైన 'పరమేశ్వరి' అనే భావనను ఉటంకించారు.

దివ్యప్రణాళిక

A

*సర్వము తనలోనే నిక్షేపించుకున్న కేవలతత్త్వము పరబ్రహ్మము**

మొదటి దశ — తత్	కేవలతత్త్వపు సర్వాతీత దశ పరమము, పరాత్పరుడు (సర్వమును ధరించిన వాడు, ఆదిమధ్యాంత రహితుడు)
రెండవ దశ — సత్	పరమ స్వయంగర్భిత కేవల అస్తిత్వము, సచ్చిదానందము (సత్, చిత్‌లను అను సంధించే ఆనందము) దాని కేవల ఏక త్వములో ద్వంద్వ తత్త్వములైన సః, సా మరియు చతుర్ముఖతత్త్వమైన 'ఓం'.
మూడవ దశ — అదితి	అదితి పరమము యొక్క అవిభాజ్య చిత్‌శక్తి, ఆనందము. దాని సజీవ క్రియా శీలమే మదర్. ఆమెయే పరమప్రేమ, జ్ఞానము, శక్తి, ఆద్యశక్తి — తంత్రప్రోక్త మైన ఆద్యాశక్తి పరబ్రహ్మ.

నాల్గవ దశ — గీతాప్రోక్తమైన పరమేశ్వరుడు = తంత్రప్రోక్తమైన పరమేశ్వరి.

తత్

|

సత్

|

అదితి — *శ్రీమాత* **(The Mother)**

పరమేశ్వరుడు   *పరమేశ్వరి*

|

అభివ్యక్తము

* భారతీయ తత్వచింతన బ్రహ్మ అనియు, ఐరోపాతత్వ చింతన. నిశ్శేషము, నిరపేక్షము, కేవలము లనియు పిలచెదరు.

B

అభివ్యక్తి

I

మొదటి దశ అవ్యక్తము — సచ్చిదానందము, పరబ్రహ్మము అంతర్హితంగా వున్న పరమాత్మ (పరమేశ్వరుడు — పరమేశ్వరి)

రెండవ దశ అదితి. పరమాత్మను తనలో ధరించివున్న మాతృమూర్తి (The Mother). సమస్త లోకములకు ఆధారభూతమైన దివ్యచైతన్య శక్త్యానందములు. పరాశక్తి, పరాప్రకృతి, మహామాయ (యయేదం ధార్యతే జగత్)

మూడవ దశ చిరంతనాభివ్యక్తి (పరమలోకములు: సత్యలోకము, చైతన్యలోకము, తపోలోకము, ఆనందలోకము — మనస్సుకు చెందినవి కావు)

అవ్యక్త పరాత్పరుడు

అదితి — శ్రీమాత (The Mother)

శాశ్వతాభివ్యక్తి

పరమేశ్వరుడు + పరమేశ్వరి (ఆద్య మహాశక్తి)

సత్యలోకము చైతన్యలోకము తపోలోకము ఆనందలోకము

దివ్యజ్ఞానము — అతిమానసము

అనంతకాలంలో అభివ్యక్తి

II

నిత్యత్వంలో అభివ్యక్తి

దివ్యజ్ఞానం

సత్యం — ఋతం — బృహత్

అవ్యక్త పరాత్పరుడు

అదితి — శ్రీమాత (The Mother)

(విజ్ఞానేశ్వరుడు — విజ్ఞానేశ్వరి)

సద్ఘనలోకము చిద్ఘనలోకము — తపోఘనలోకము

ఆనందఘనలోకము

శ్రీమాత యొక్క సప్తలోకత్రయము

విజ్ఞాన లోకము

సత్యమానసము

శాశ్వత పదార్థములో సత్యస్వరూపము

కాలీనమైన అభివ్యక్తి

అభివ్యక్తిలోని క్రమస్థాయిలు

పరమాత్మ

|

అవ్యక్తసచ్చిదానందము — సకలమును అభివ్యక్తము
చేయగల సామర్థ్యము గలది

|

సచ్చిదానందము యొక్క అభివ్యక్తి
అనంత చైతన్యము యొక్క సోపానములు

1. సత్ (చిత్ తపస్సు, ఆనందము)
2. చిత్ (సత్యము, ఆనందము)
3. ఆనందము (సత్యము, చిత్ తపస్సు)

|

అతిమానసము లేక దివ్యజ్ఞానము

(స్వయంనిశ్చయాత్మకమయిన అనంతచైతన్యము)

మన ఊర్ధ్వాభిరోహణ దృష్ట్యా ఇది సత్యచైతన్యము. క్రింది లోకములోని అజ్ఞానము కంటె భిన్నము.

అధిమానసము లేక మాయ

అధిమానసము అతిమానసము నుండి దిగివచ్చే సత్యమును గ్రహిస్తుంది. అయితే ఈ అధిమానస లోకంలో ఒక్కొక్క సత్యము ఒక్కొక్క భిన్నమైన శక్తిగా గాని భావముగా గాని పరిణమిస్తుంది. ఇవన్నీ పరస్పర ఘర్షణచెంద వచ్చును. లేదా సహకరించ వచ్చును. ప్రతి ఒక్క అధిమానస దేవతకు తన స్వంత లోకముంటుంది. అది తన రాజ్యము. విశ్వలీలలో తనుకూడ తన యొక్క ప్రత్యేక ఖేలనము ద్వారా సఫలీకృతమౌతుంది. అంతా సాధ్యమే. పరస్పర సంఘర్షణము, వైరుధ్య ప్రక్రియల నుండి గూడా భిన్నమైన ఫలితములు కలుగవచ్చును. దీనికి కారణము మనస్సు, ప్రాణము, పదార్థముల ఆవిర్భావము — అజ్ఞానము, అచేతన, అసత్యము, దుఃఖము, మృత్యువు వీటి నిర్వాకములే.

అతిమానసము నుండి మానసమునకు అవరోహణము

అధిమానస జ్ఞానము

(అధిమానస స్థాయికి కుంచించబడిన అతిమానసము. దాని సృష్టి నిజమైనదే అయినప్పటికి దానికి అవధులున్నవి.)

నిజఅధిమానసము

నిర్మాణాత్మకమైన మాయ (ఆవశ్యకము)

అధిమానస న్యాయము (సంబంధములను నిర్ణయించునది)

స్వయంస్ఫోరక అధిమానసము (మిగిలిన రెండు శక్తుల రచనలను గ్రహించగలదు)

మహోన్నత మానసము (స్వయంస్ఫోరక చైతన్యము)

→ ఉన్నతమానసము

→ ప్రదీప్త మానసము

స్వయంస్ఫోరక మానసము

విముక్తమైన మేధ

→ నిజమానసము (మానవీయము)

వివేచన

సక్రియాశీలకమైన మేధ
భ్రుకుటు కేంద్రము

బహిర్వర్తిత మేధ
కంఠ కేంద్రము

ప్రాణిక మనస్సు

→ భౌతిక మనస్సు

అధో సృష్టి

మానసము

→ ప్రాణికము

(ప్రాణికమనస్సు, నిజప్రాణికము, భౌతిక ప్రాణికము)

→ భౌతికము

ప్రశ్నోత్తరములు

ప్రశ్న: జననీ! మీరు ఇక్కడ "దైవసన్నిధికి చేరినప్పుడు ప్రతివారూ మనస్సులో ఉండే భావనలన్నిటినీ తెంచేసుకోవాలి. కానీ ఆ విధంగా చేయకుండా, మీ అభిప్రాయాలను భగవంతునిపై రుద్ది ఆయనే వాటికి లోబడి నడుచుకోవాలంటారు", అని అన్నారు కదా! అది కొంచెం విపులంగా చెపుతారా?

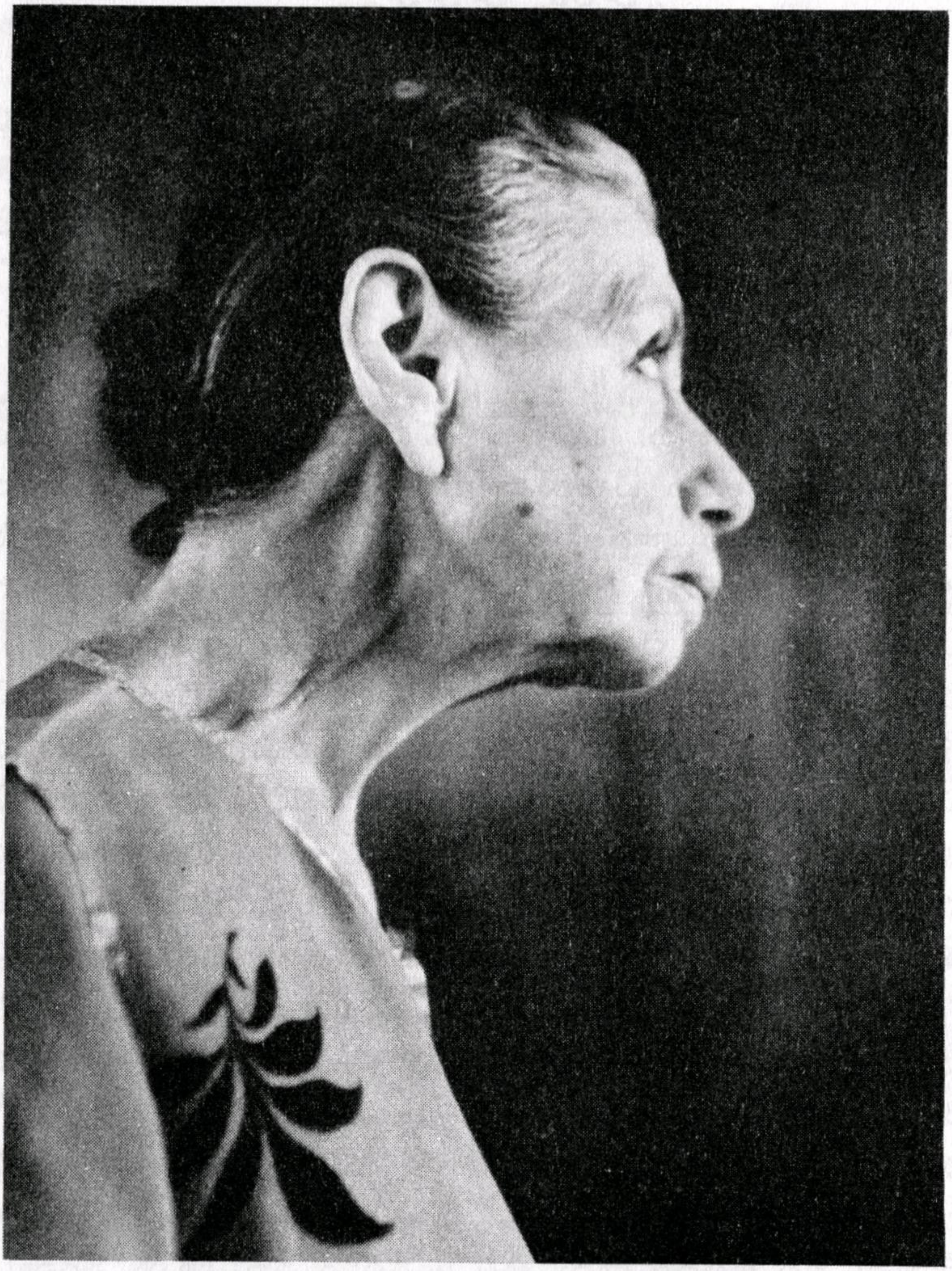
శ్రీమాత: అది నిజమే. ప్రతివారూ ఎప్పుడూ అలానే అనుకుంటున్నారు. నీవు అర్థం చేసుకున్న దానికి భిన్నంగా ఉంటే దైవం కాదు అనీ, నీకు కావలసినది నెరవేర్చనప్పుడు, నీవు అనుకున్నట్లు చేయనప్పుడు, నీ మనస్సులో అనుకున్న లక్షణాలు కనబడనప్పుడు అది దైవం కానే కాదని అనుకుంటావు. "నేను మనస్సులో అనుకున్నట్లు నీవు చేసిపెడితేనే నిన్ను దైవమని గుర్తిస్తాను", అని అంతా అనుకుంటారు. సహజంగా ఈ విషయం ఎవరూ ఒప్పుకోరు. అంతటి చిత్తశుద్ధి ఎవరికి ఉండదు. కానీ ఇది ముమ్మాటికి నిజం. దీనికి కొన్ని లక్షల ఉదాహరణలు చూపించగలను. మీ అందరిలో కూడా ఇలా చేయనివారు ఒక్కరు కూడా ఉండరు. మీకు తెలియకుండానే అనుకుంటారు — "దైవాన్ని శరణాగతి పొంది ఆ దైవసంకల్పాన్ని నెరవేర్చడానికి నేను సర్వదా సంసిద్ధుడనే. ఒక షరతు ప్రకారమైతేనే ఆయన ఉనికిని, పనిని అంగీకరించగలను. ఆయన నేననుకున్న పద్ధతిలో ఉండాలి, ఆలోచించాలి, భావించాలి, పనిచేయాలి". ఇటువంటి దాన్ని మచ్చుకొకటి త్వరలోనే మీ కంటి ముందు కనబడేలా చేస్తాను. ఇది అబద్ధం కాదు. అతి త్వరలోనే చూపిస్తాను. సరేనా!

ప్రశ్న: మధుమయీ, ముష్టివాళ్ళకి డబ్బు ఇవ్వాలా, వద్దా?

శ్రీమాత: సువ్యవస్థితమైన సమాజంలో ముష్టివాళ్ళుండ రాదు. ఒక వేళ ఉన్నట్లయితే నీకు తోచినట్లు చెయ్యవచ్చును. 'ముష్టి వెయ్యాలి' అని వెయ్యకూడదని రెండు వైపులా వాదించవచ్చును.

మూలం: శ్రీమాత

అనువాదం: ఎ. ప్రభావతి, ఎ. వేంకట్రామ శాస్త్రి

aspiration

శ్రీమాత జీవితంలోని ఒక సంఘటన

నీవు మనస్ఫూర్తిగా ఆధ్యాత్మిక జీవితం గడపాలనుకున్నప్పుడు చికాకు కలిగించే అనేక సంఘటనలు ఉప్పెనగా నీ మీదికి వచ్చిపడవచ్చు. నీ ప్రాణమిత్రులతో కలహాలు రావచ్చు. నీ వాళ్ళే నిన్ను ఇంట్లోనుంచి గెంటేయవచ్చు. నీకు లాభించినదే తిరిగి చేజారిపోవచ్చు. ఒకాయనకు ఇలానే జరిగింది: ఆయన ఎంతో ఆకాంక్ష పెట్టుకొని భారతదేశం వచ్చారు. అప్పటికే ఆయన ఎంతో కృషి చేసి జ్ఞానం సంపాదించి యోగం కూడా అభ్యసిస్తూ ఉండే వారు. ఆ రోజుల్లో అందరి దగ్గరున్నట్లే ఆయన దగ్గర కూడా ఒక గొలుసు గడియారం ఉండేది. అతని పితామహి ఇచ్చిన బంగారపు పెన్సిలు కూడా ఆ గొలుసుకే వ్రేలాడదీసి ఉంచుకునే వాడు. ఆ పెన్సిలును అతను చాలా అపురూపంగా చూచుకొనే వాడు. అతను ఓడలో ప్రయాణించి ఒకానొక రేవు పట్టణం చేరి నప్పుడు (అది పాండిచ్చేరి రేవో, మరే పట్టణమో? లేక కొలంబో రేవు కావచ్చు) ఒక చిన్న నావలోకి మారవలసి వచ్చింది. ఆ ఓడలో నుంచి ఒడ్డుకు చేరవేసే చిన్ననావలోకి దుమికినప్పుడు కాలు పట్టుతప్పి నిలదొక్కుకోవడంలో చిన్న ఒడిదుడుకు జరగటం వల్ల అతని గొలుసులోని బంగారపు పెన్సిలు జారిపోయి తిన్నగా సముద్రగర్భం చేరిపోయింది! అతనికి చాలా బాధ కలిగినప్పటికీ వెంటనే తెప్పరిల్లుకొని, "ఆహా! ఇది భారతదేశపు మహాత్యమే. భవబంధాలనుంచి నాకు విముక్తి కల్గింది", అనుకున్నాడు. అతి నిజాయితీకల వారికే ఇటువంటి కనువిప్పు కలుగుతుంది. నిజా నికి నిష్ఠాగరిష్ఠులకే కష్టాల ఉప్పెన మరింతగా వచ్చిపడుతుంది. మిగిలిన వారికి మాత్రం అంతా ఆనందమయంగా అందంగా జరిగిపోతూంటుంది. చివరకు మాత్రం అది ఒట్టి భ్రమ అనీ, మోసం జరిగిందనీ తెలుసుకోగలరు. ఎవరికైనా కష్టాలు అధికంగా వచ్చినప్పుడు అతని నిష్ఠాగరిష్ఠత ఋజువవుతుంది.

మూలం: శ్రీమాత

స్వేచ్ఛానువాదం: ఎ. ప్రభావతి. ఎ. వెంకట్రామశాస్త్రి

తల్లిదండ్రులకు పిల్లల విద్యావిషయములు

ప్రతిమానవుడు తన వర్తమాన జీవితపు హద్దుల నధిగమించు మహోన్నత చైతన్యమును తనలో ధరిస్తాడు. ఆ చైతన్యము ఈ మనుమల జీవితం యొక్క స్థాయిని పెంచి దానిని గంభీరము, విశాలము చేయగలదు. నిజానికి మహానుభావులనిపించే వారి జీవితాలను నడిపించేది ఈ ఉన్నత చైతన్యమే. వారి మనుగడ ప్రమేయములను, ఆ ప్రమేయములకు వ్యక్తిగత స్పందనలను — ఈ రెండింటిని ఈ చైతన్యమే నిర్వహించును. మానవ మనోభవ చైతన్యము, తెలిసికొనలేని దానిని, చేయలేని దానిని, ఈ చైత న్యము తెలిసికొనగలదు, చేయగలదు. అది బహిశ్చేతనము యొక్క నిబిడమైన ముసుగు ద్వారా ప్రసరింపచేస్తూ, ప్రాణి కేంద్ర స్థానమున ప్రకాశించు వెలుగు వంటిది. కొందరికి అది చూచా యగా తెలుస్తుంది. అయత్నకృతమైన చేష్టలు, వారి మాటలవలన పిల్లలు దాని ప్రభావములో నుండినట్లు కొన్ని సమయములలో చూపును. తల్లిదండ్రులు ఈ విషయాన్ని అర్థం చేసుకోలేక పోవటం చాలా దురదృష్టకరము. అది ఏమిటో తెలియకపోవుట చేత వారి పిల్లలలో ఏమి సంభవించుచున్నదో అవగాహన లేక పోవుటచేత, వారి దృష్టిని బాహ్య విషయములపై కేంద్రీకరింప చేయుటకు అలవాటు చేసి, అవి మాత్రమే ప్రధానములని ఆలో చించునట్లు చేయుదురు. బాహ్యావిష.ములపై ఆసక్తిని కేంద్రీకరిం చుట సవ్యంగా జరిగినట్లయితే అది ఉపయోగకరమే. భౌతిక, ప్రాణిక, మానసిక విద్యలనెడి మూడు శాఖలు దానికి దోహక ములు. అవి వ్యక్తిత్వ నిర్మాణాత్మకములు. అస్తవ్యస్తమైన అవ చేతన నుండి, సచేతనమైన ఒక వ్యక్తిని తయారుచేయు సాధన ములు. చైత్యవిద్య (psychic education) జీవితము యొక్క. అసలు సమస్యకు సంబంధించినది. ప్రాపంచిక జీవితము యొక్క లక్ష్య మేమిటి? జీవనసరళి అంతా ఆ లక్ష్యమునకే దారితీయవలెను. దానిని కనుగొనినప్పుడు వ్యక్తి తన జీవితమును దానికే ఆహుతి చేయును.

ఆత్మవిద్య (చైత్యవిద్య) ను గురించి చెప్పేముందర చైత్య పురుషుడంటే ఏమిటో మొదట తెలుసుకోవాలి. వ్యక్తి యనగా దేశకాలపరిస్థితులలోకి ప్రక్షిప్తమైన ఆత్మ — సర్వోన్నతమైన, అంతర్గర్భితమైన, అనంతమైన సంభవములలోని ఒక రూపము. అఖండము, సర్వతోముఖమునైన చైతన్యము మాధ్యమముగా అఖండ సత్యము, ధర్మము మిశ్రరూపము నొందును. అది క్రమ క్రమాభి వృద్ధిచే చైత్యపురుషునిగా పరిణమించును.

ఇచ్చట సంక్షిప్తముగా చెప్పినది — యథార్థమునకు సమగ్ర వివిరణమని నేను చెప్పటల్లేదు — సూచనప్రాయముగా చేయ బడిన సంగ్రహ వివిరణము మాత్రమే.

వ్యక్తి యొక్క యథార్థ స్వరూపము అతని చైత్య భూమిక ద్వారానే గోచరమవుతుంది. ఆ భూమిక చాలావరకు వ్యక్తికి తెలియకుండా, గుర్తింపబడకుండా, తెరవెనుక నుండే పని చేస్తుంది. కొద్దిమందిలో మట్టుకు 'ఓహో! ఇది చైత్యాత్మ చేష్టయే', అని తెలిసేటట్లు ఉంటుంది. అరుదుగా అది ఇంకా స్పష్టంగా గుర్తు పట్టేటట్లు ముందుకు రానూ వస్తుంది. దాని కార్యమును సార్థకంగా నెరవేరుస్తుంది. అటువంటి వారు జీవితాన్ని ఏమాత్రం జంకులేకుండా నిర్భయంగా, చాలా దర్జాగా గడుపుతారు. వారి జీవితానికి వారే సారథులు. ఇప్పుడు తెలిసిందా చైత్యవిద్య (psychic education) ఎందుకు అభ్యసించవలెనో — చైత్యాత్మను కనిపెట్టి జీవితానికి ఆధిపత్యము సంపాదించుటకే.

మూలం: శ్రీమాత

అనువాదం: నండూరి వేంకట సత్య రామారావు.

∴

స్త్రీలకు బానిసత్వం నుండి విముక్తి

స్త్రీలు తమను తాము విముక్తి పరచుకోనంతవరకు ఏ చట్టమూ వారిని విముక్త పరచలేదు.

వారిని బానిసగా కట్టిపారేసే విషయాలు:

1. పురుషుని పట్ల, అతని రక్షణపట్ల ఆకర్షణ.
2. గృహాజీవితం పట్ల, భద్రత పట్ల కోరిక.
3. మాతృత్వం పట్ల మక్కువ.

ఈ మూడు బానిసత్వములనుంచి వారు విముక్తులయినపుడు వారు నిజంగా మగవారితో సమానం అవుతారు.

మగవారికి కూడ మూడు బానిసత్వాలున్నవి:

1. ప్రతిదాన్ని స్వాధీనం చేసుకోవాలన్న భావన, అధికారం, పెత్తనాల పట్ల వ్యామోహం.
2. స్త్రీల పట్ల సంభోగేచ్ఛ.
3. వైవాహిక జీవితం అందించే సౌకర్యములకు కట్టుబడి పోవటం.

*

మానవ సంబంధాలపై ఆధారపడినదేదైనా కూడా నిలకడ లేనిదిగానూ, బుద్బుదప్రాయంగా, మంచిచెడుల మిశ్రమంగా అసంతృప్తిగానే ఉంటుంది. ఏదైతే దైవంలో ప్రతిష్ఠితమై దైవం ద్వారా నడపబడుతుందో అదే చిరకాలం ఉండి తృప్తినిస్తుంది.

*

నీ ఇచ్ఛను ఆచరించకు. దైవేచ్ఛనే నిర్వర్తించు. ఇతరుల ఇచ్ఛను ఆచరించటం కూడా వినాశనానికే దారితీస్తుంది.

*

నీ ఇచ్ఛను సంపూర్ణంగా దైవానికే సమర్పించు. అపుడు ఏ మానవేచ్ఛ నిన్నంటజాలదు.

మూలం: శ్రీమాత

అనువాదం: డి. సత్యవాణి

ఆరోగ్యపత్రము

అంతరంగంలో సామరస్యం నెలకొనినప్పుడు, దృష్టినేమాత్రం శరీరం వైపు సారించనపుడు — శరీరం చక్కగా పనిచేస్తుంది. నాకు కొంతవరకు ఆ అనుభవం ఉంది.

మనిషి నిరంతరం సలిపే 'స్వాభిమానమే' వినాశనానికి దారితీస్తుంది. దీనిని చాలాసార్లు గమనించాను. మనిషి తనకు తానే నిజంగా రోగాన్ని కోరి తెచ్చుకుంటాడు. విచ్ఛిన్న చైతన్యము, సంకుచిత స్వభాములే దానికి కారణములు. ఆటంకపరచకుండా మనం అనుమతించినట్లైతే ఆ చైతన్యం, ఆ కటాక్షము మన వెంటనే ఉండి అంతా సక్రమంగా జరిగిపోతుంది. మన అర్భకత్వం వల్లనే అంతా చెడిపోతుంది. ఈ అహంకారిక చపలత్వము ఎంత చెడ్డదో చూసారా?

*

నేను చెప్పినట్లుగా మన జీవితంలోని ప్రతి ఒక్క కదలిక (అతి సామాన్యమైనది సహితం) అహంకార నిష్ఠమైనట్లయితే అది మన శారీరక సమతౌల్యాన్ని కుంటుపరచి రోగానికి దారితీస్తుంది. దానికి విరుగుడు అహంకారాన్ని రూపుమాపడమే. దాంతోపాటు అనారోగ్యమూ మాయమౌతుంది.

*

శరీరంలోని సమతుల్యం లోపించడం కాని, అనారోగ్యంగా అనిపించినపుడు కాని — అంతరంగనిష్ఠమైన నిశ్శబ్దం పైన నీ దృష్టిని కేంద్రీకరించాలి. దైవకృపపై విశ్వాసం, మంచి ఆరోగ్యంతో ఉండాలన్న సంకల్పం ఉండాలి. అదే సరియైన భావన. *'యద్భావం, తద్భవతి'* అన్నారు కదా!

మూలం: శ్రీమాత

అనువాదం: డి. సత్యవాణి

∴

వందేమాతరం

వందేమాతరం
సుజలాం సుఫలాం మలయజ శీతలాం
సస్యశ్యామలాం మాతరం॥
శుభ్రజ్యోత్స్నా పులకిత యామినీం
ఫుల్లకుసుమిత ద్రుమదళ శోభినీం
సుహాసినీం సుమధుర భాషిణీం
సుఖదాం, వరదాం మాతరం॥

సప్తకోటి కంఠ కలకల నినాద కరాళే,
ద్విసప్తకోటి భుజైర్ధృత ఖరకరవాలే,
అబలాకేనే మా! ఏతో బలే!

బహుబల ధారిణీం నమామితారిణీం,
రిపుదళవారిణీం మాతరం॥

తుమి విద్యా, తుమి ధర్మా —
తుమి హృది తుమి మర్మా
త్వం హి ప్రాణాః శరీరే!
బహుతే తుమిమాం శక్తి
హృదయే తుమిమాం భక్తి
తోమారయీ ప్రతిమా గడి మందిరే మందిరే॥

త్వంహిదుర్గా దశప్రహరణ ధారిణీమ్
కమలా కమలదళ విహారిణీమ్
వాణీ విద్యాదాయినీ నమామి త్వాం,
నమామి కమలాం అమలాం అతులాం
సుజలాం సుఫలాం మాతరం
వందేమాతరం।
శ్యామలాం సరళాం సుస్మితాం భాషిణీం
ధరణీం భరణీం మాతరమ్॥

బంకిమ్ చంద్ర చటర్జీ

వందేమాతరం గద్యానువాదము

మాతా! నీకు మా వందనములు. నీవు నదీజలములతో, ఫల సంపదలతోనూ, మలయమారుతములతోను, సస్యశ్యామలంగా అలరారుతున్నావు. పుష్పాలంకృతమైన వృక్షములతో శోభిల్లు తున్నావు. నీ రాత్రులు చల్లని వెన్నెలతో పులకితములు. నీవే మధురహాసినివి. మధురభాషిణివి నీవే. మాతా! నీవే వరప్రదా యిని. ఆనందదాయిని. ఏడు కోట్ల కంఠారావములతో, పధ్నా లుగు కోట్ల సాయుధ హస్తములతో తులతూగుతున్న నిన్ను అబల అని ఎవరనగలరు? నీ శక్తులనంతములు. శత్రుసేనలను దునిమి మమ్ములను రక్షించే ఓ మాతా! నీకు వందనములు.

నీవే జ్ఞానము, నీవే ధర్మము, నీవే హృదయము, నీవే ఆత్మవు. నీవే శరీరములోని ప్రాణము. మా బాహువులలోని శక్తివి నీవే. మా హృదయములలోని భక్తివిశ్వాసములు నీవే. నీ మూర్తినే మేము ప్రతి ఆలయములోను ప్రతిష్ఠించెదము. ఏలన నీవే పది ఆయుధములు ధరించే దుర్గవు. పద్మములలో విహ రించే కమలమువు నీవే.

నీవే వాణివి, సర్వవరప్రదాయినివి నీవే. అమలినము, అసమానము అయిన నీకివే మా వందనములు. ఐశ్వర్యదాయినీ, నదీజలములతో, ఫలసంపదలతో అలరారే ఓ మాతా! నీల వర్ణము, నిర్మలము అయిన ఓ మధురహాసినీ, మధురభాషిణీ, ధరణీ, భరణీ, నీకు మా వందనములు

బంకిమ్‌చంద్రుడు ఈ గీతమును రచించి ముప్పైరెండు సంవత్స రములాయెను. అయినా ఇన్నాళ్ళు దీనినెవ్వరు పట్టించుకోలేదు. ఈ దీర్ఘాంధకారములో పడి కొట్టుమిట్టాడుతూ సత్యమార్గము నన్వేషించుచున్న వంగదేశపు ప్రజలు ఒక దివ్యముహూర్త మున 'వందేమాతరం' పాడారు. అంతే అది మారుమ్రోగి, దేశ మంతా జ్వలితమై, దేశభక్తితో ఉర్రూతలాడింది. మాతృదేవత సాక్షాత్కరించింది.

శ్రీఅరవిందులు (1907 లో వ్రాసినది)

ఆశ్రమ క్రీడారంగంలో బుధవారము తరగతి నిర్వహిస్తున్న శ్రీమాత

29 ఫిబ్రవరి – స్వర్ణదినము

29 ఫిబ్రవరి 1956

బుధవారం నాటి సామూహిక ధ్యానములో జరిగిన విశేషము:

నేటి సాయంకాలము దైవము ప్రత్యక్షముగా మనమధ్యన భౌతిక స్థాయిలో మూర్తీభవించెను. నేను ఈ విశ్వమునంతను మించిన బ్రహ్మాండమైన, సజీవమైన ఒక బంగారు రూపము నైతిని. ఈ లోకమును దైవము నుండి వేరుచేసిన బంగారు సింహ ద్వారము నా యెదట ప్రత్యక్షమైనది.

నేను దానిని చూసి ప్రేరేపితమై, "సమయమాసన్నమైనది", అని సంకల్పించి తక్షణమే ఒక పెద్ద బంగారు సమ్మెటను రెండు చేతులతో పైకెత్తి ఒక్క దెబ్బతో ఆ ద్వారబంధమును పటాపంచలు గావించితిని.

ఇక అప్పుడు పైనుండి అద్భుతమైన అతిమానసవృష్టి — చైతన్య వృష్టి, జ్యోతిశ్శక్తుల వృష్టి ఈ భూగోళంమీదికి ధారాళంగా గుప్పించింది.

*

ఓ పరమేశ్వరా, నీవు ఆదేశించితివి, నేను పాలించితిని.
పృథ్విపై ఒక నూతన భానుడు ప్రాదుర్భవించినాడు
ఒక నూతన లోకము సృష్టించబడినది
గతములో చేసిన వాగ్దానములు తీర్చబడినవి.

*

ఈ క్షణికమైన శరీరానికి జన్మదినోత్సవము జరుపుకొనుట వలన కొంతమంది ముచ్చట్లు తీరవచ్చును.

చిత్ శక్తి ఆవిర్భావమంటారా — అది ఈ సృష్టిలో నిరంతరం జరుగుతూనే ఉంటుంది కాబట్టి దానికి మనము ఎప్పుడు పడితే అప్పుడే జోహారులు అర్పించుకోవచ్చు.

కాని ఒక సరికొత్త లోకము — అతిమానసలోకపు ఆవిర్భావాన్ని కళ్ళారా చూసి ఆనందించటమనేది చాలా అద్భుతమైన అవకాశము. ఎప్పుడో గాని ప్రాప్తించని మహావిషయము.

శ్రీమాత